

Phần 18

Chương 86

Tạm Ở Lại Định Châu - Bịa Chuyện

Dọc theo đường đi, Lưu Y vẫn ở trong trạng thái hỗn loạn nửa mê nửa tỉnh. Bạch Nguyên Phong thường nói, có tiền có thể sai khiến ma quỷ. Hắn là người rộng rãi hiếu khách hào phóng khảng khái, kết giao bằng hữu bất luận là đến từ giang hồ hay là đến từ triều đình cũng hết sức nghiêm túc chân thực. Ngay cả bảo vật thuốc men quý hiếm trong cung đều có thể cầm lấy sử dụng, chính là nhờ những thứ kì trân dị bảo kia mới có thể tạm thời bảo vệ tâm mạch cho Lưu Y. Những cỗ trùng trong máu kia có dinh dưỡng có thể hút lấy liền tạm thời buông lỏng đòi hỏi huyết dịch trong thân thể hắn.

Sắc mặt Tư Đồ Tinh Nhi vẫn u buồn, nói chuyện cũng là hữu khí vô lực, từ nhỏ nàng được ăn sung mặc sướng chưa từng có xa nhà lâu như vậy, lặn lội đường xa như vậy. Xe ngựa xóc nảy làm nàng muồn gãy cả lưng, ở chi nhánh Bất Dạ Thành ngồi trên ghế chống cằm, phờ phạc rũ rượi nhìn bình trà tách trà trên bàn.

“Lúc nào thì mang thức ăn lên a...” Nàng lại ủ rũ cúi đầu hỏi ra câu hỏi lần thứ hai mươi bảy.

Lâm Phượng Âm cũng có chút đói bụng, liếc xéo Bạch Nguyên Phong nói: “Cái chi nhánh này của ngươi, phục vụ thật chu đáo đâu rồi, đã tới lâu như vậy, ngay cả tiểu nhị gọi thức ăn cũng không có thấy.”

Bạch Nguyên Phong cũng có chút ảo não, không biết chi nhánh mình quản lý lại hời hợt như vậy. Không chỉ là một bàn này của bọn họ, ngay cả khách nhân chung quanh cũng hết sức nóng nảy. Có tiếng chửi rủa không ngừng, có người dứt khoát kiên quyết rời đi, vẫn còn người ở lại nghị luận rớt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Xin lỗi xin lỗi các vị, hôm nay đầu bếp của chúng ta... bị bệnh, chương quỹ trong nhà có... có việc gấp, tiểu điếm phải đóng cửa ba ngày, kính xin các vị cũng đi chỗ khác ăn đi, xin lỗi...” Một tiểu nhị gấp gấp hoang mang từ trong nhà đi ra, sắc mặt hốt hoảng, ngay cả khăn mặt khoác lên trên vai hôm nay cũng cầm xuống siết trong tay, con ngươi loạn chuyển phóng đại, hiển nhiên không phải là lời nói thật.

Mọi người có mặt tan rã trong không vui, một số người miệng hùng hùng hổ hổ nhưng không thể làm gì, mắt thấy khách nhân đều đi hết nhưng còn có một bàn khách không biến sắc vẫn đang phẩm trà, tiểu nhị không khỏi luống cuống tay chân, lần nữa đi tới giải thích.

Nếu như chỉ là quan sát từ phía sau lưng, rõ ràng rành rành, quần áo hai vị công tử bàn này cao quý đẹp đẽ, ngay cả y phục đều không phải là vải vóc bình thường, quan ngọc dùng buộc tóc trên đầu cũng là vật phi phàm. Tiểu nhị đã gặp qua không ít quan lại quyền quý, vẫn có thể đơn giản phân biệt thân phận cao thấp của những người này. Vì vậy hậm hực mà đi tới tính toán mời hai vị gia này đi, nhưng khi nhìn đến mặt hai vị gia, ngay cả mình là một nam tử cũng không nhin mà kinh ngạc.

Công tử mặc trường sam màu trắng ngà mặt mũi tuấn tú, mặt mày thanh tú nụ cười ưu nhã, mặc dù chưa tính là tuyệt thế nhưng bốn chữ phong lưu phóng khoáng này cũng không tính là khoa trương. Trên áo khoác của hắn thù đồ án từng đóa Tường Vân (mây lạnh), thợ thù chế tác cũng không phải là người tầm thường, trong mỗi đường kim một sợi chỉ hình như có màu vàng kim lóng lánh. Nếu không phải hắn đã từng nhìn thấy qua chương quỹ để dành một năm mua qua một cái vải thù tương tự, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biết vàng thật ra có thể làm thành chỉ khảm vào trong quần áo.

Mà vị công tử sử dụng kim tuyến (chỉ vàng) nếu so với mảnh khăn tay của chương quỹ thì nhiều hơn, trong tay trái của hắn đeo hai chiếc nhẫn, ngón tay cái mang nhẫn ngọc lục bảo màu sắc thông thấu nồng đậm, vừa nhìn liền biết là thượng phẩm. Trên ngón áp út là một chiếc nhẫn nhỏ chỉ là hình dáng chế tác tinh tế không còn cái khác, nhưng mà hoa văn đặc biệt, tựa hồ đã thấy qua nơi nào...

Lại nói công tử mặc áo bào màu tím bên kia, tiểu nhị đã thấy nhiều người lớn nhỏ trong Định Châu thành này, nhưng cho tới nay chưa từng thấy qua dáng dấp công tử nào lại xinh đẹp như thế. Lông mày nhỏ nhắn của hắn khẽ héch lên, mắt phượng hẹp dài mang theo đường cong cũng rất giống trời sinh, xem ra mặc dù tà mị nhưng không cợt nhả, mặc dù quyến rũ nhưng không mất anh khí. Chỉ vì nhìn dáng dấp lỗ mũi thật sự đoan chính, sống mũi cao thẳng môi mỏng nhấp nhẹ miệng chén bạch ngọc. Ngón tay thon dài căn căn giống như xanh miết, trong đó ba ngón nắm ly trà, ánh mắt như có như không nhìn chằm chằm mặt nước rồi lại giống như liếc xéo hắn. Nụ cười thủy chung chứa ở trên môi, một lúm đồng tiền nhạt hiện ra, mặc dù nhìn ra là phong trần mệt mỏi mà đến, thế nhưng thu lại một chút sắc bén, càng thêm mê đắm lòng người.

Cô gái áo đỏ vẫn gục xuống bàn ngủ cũng đột nhiên tỉnh lại, ngẩng đầu lên ánh mắt mê man nhìn tiểu nhị. Mắt quàng thâm, sắc mặt trắng nõn ngũ quan tinh xảo, nhưng là vừa nhìn liền biết là một nữ oa chưa dứt sữa, số tuổi cũng không vượt qua mười sáu tuổi. Nàng bĩu môi nói: “Cho ta hai chén cơm tẻ.”

Tiểu nhị rồi mới vừa buồn bực tình hồn từ trong tuyệt thế phương hoa của hai vị công tử, quanh co trả lời: “Xin lỗi khách quan, hôm nay tiểu điếm có chút chuyện phiền toái, hay là các ngài đến nhà khác đi ăn cơm thôi.”

Tư Đồ Tinh Nhi vừa nghe, mắt lập tức có thể phun ra lửa, chờ lâu như vậy chờ tới một câu không cho cơm ăn, chẳng lẽ ở cùng hai vị ca ca cũng sẽ bị đói?!

Tư Đồ Tinh Nhi vỗ mạnh cái bàn một cái đứng lên, đôi tay chống nạnh, chân phải phịch đập ở trên ghế, cả giận nói: “Cái người này, đây không phải chỗ ăn cơm ư, ta chỉ muốn hai chén cơm tẻ cũng không cho, sợ chúng ta không trả nổi tiền hả, nói cho người biết, người muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, những vàng bạc kia lấy ra có thể chôn tổ tông 800 đời của người!”

Tiểu nhị bị khí thế của cô nương này làm cho sợ hết hồn, ai biết một giây trước nàng vẫn còn yếu ớt ỉu xìu vậy mà một giây sau liền hóa thân bạo lực nữ năng lượng tràn đầy, nói chuyện tuyệt không giống như là tiểu cô nương đại gia khuê tú. Hắn nhìn roi bên hông cô nương, thế này mới ý thức được ba vị này không phải cái gì quan lại quyền quý thân hào nông thôn phú hào, thì ra là người trong võ lâm!

“Tiểu thư ơi cô nương ơi, thật là xin lỗi mà, đừng nói là cơm tẻ, hiện tại chúng ta ở trong phòng bếp ngay cả một lá rau cũng không có...” Ngũ quan tiểu nhị đều nhăn lại một chỗ, cũng từ từ giải thích.

“Hả? Chẳng lẽ điểm nhà các người đóng cửa hả?” Tư Đồ Tinh Nhi nghi ngờ nhíu mày hỏi, sau đó xem một chút Bạch Nguyên Phong vẫn bình thản ung dung. Bạch Nguyên Phong không sao cả nhẹ nhàng lắc đầu một cái, ý bảo: Bất Dạ Thành không thể nào có cách nói đóng cửa này.

Quả thật, trải qua ngưng kết trí khôn một đời lại một đời, Bất Dạ Thành hôm nay đã phát triển trở thành dây xích đại tập đoàn đệ nhất của Thánh quốc. Mà bọn họ bền vững không suy nguyên nhân trọng yếu chính là đoàn kết, cường giả giúp đỡ yếu kém cùng phát triển. Cửa hiệu chỉ huy của Bất Dạ Thành là ở Hoa Châu, sau đó là Diệu Châu và Kỳ Châu là hai tiệm cũ có thâm niên lâu đời, còn lại chi nhánh các địa phương cũng được tiệm lớn nâng đỡ. Mặc kệ kinh doanh tốt xấu cũng không thể xuất hiện tình trạng đóng cửa, hơn nữa, hàng năm bình chọn một lần chương quỹ ưu tú còn nhận được gấp đôi tiền lương hàng năm làm phần thưởng. Cho nên tất cả chương quỹ cũng quyết chí tự cường sôi nổi so đấu, tranh thủ để cho túi tiền của mình được phòng cộm.

Tư Đồ Tinh Nhi nhận được tín hiệu, càng thêm có sức lực khiển trách tiểu nhị, dứt khoát rút ra roi da khoanh hai tay ngang ngược trước mặt hắn, uy hiếp nói: “Không cho cơm ăn liền ăn người.”

Tiểu nhị lui về phía sau một bước, bị sợ đến sắp rơi nước mắt, hắn áp úng toàn thân run rẩy núp ở phía sau cây cột nói: “Người... các người... các người cũng là Thần Thú.”

“Thần Thú?!”

Ba người trăm miệng một lời, sau đó đưa mắt nhìn nhau.

Lâm Phượng Âm nổi lên hứng thú, để ly trà xuống liếc mắt chê cười hỏi: “Người biết cái gì là Thần Thú, chẳng lẽ cũng biến thành hình người?”

Tiểu nhị cắn răng, cái mũ cũng bởi vì chạy trốn quá nhanh mà nghiêng lệch, run rẩy nói: “Công tử cô nương, các người đều là người tốt, ánh mắt của các

ngươi đều là sáng như tuyết, nhìn ta, trên có già dưới có trẻ chính mình còn ăn không đủ no, không thịt không huyết toàn thân cao thấp lại là một dạng xương cốt thối, các ngươi gặm cũng không tận hứng mà! Tha cho ta đi, tha cho ta đi!”

Tư Đồ Tinh Nhi “Cát” một tiếng, giọng nói cực kỳ giống Tiểu Tịch, ngay cả Lâm Phượng Âm trong nháy mắt cũng hoảng hốt. Có lẽ đứa nhỏ này ở cùng Tiểu Tịch mấy ngày đó liền học được múa mép khuìa môi, hiện tại nổi lên đùa bỡn còn có khuôn có dạng của người gây sự.

“Ngươi là Thần Thú, cả nhà các ngươi đều là Thần Thú! Mẹ nó! Cũng dám đem đường đường Bạch công tử đường đường Lâm thiếu gia đường đường Tư Đồ đại tiểu thư trở thành yêu quái! Ta xem ngươi là chán sống rồi! Nói cho ngươi biết, lúc cô nãi nãi muốn ăn, đừng nói ngươi toàn thân cao thấp đều là xương cốt thối, toàn thân cao thấp của ngươi cũng hư thúi ta vẫn xem là mỹ vị!”

Nghe nói tới đây hai mắt tiểu nhị không hề chớp một cái, mắt thấy cô nương hung dữ dõi theo hẳn, còn lè lưỡi liếm môi một cái, thiếu chút nữa ngất đi.

Bạch Nguyên Phong đã sớm không nhìn nổi rồi, đi tới bắt được tay Tư Đồ Tinh Nhi cười nói: “Ngươi lại không đói bụng rồi hả?”

Bụng Tư Đồ Tinh Nhi lại kêu lên ùng ục, nói chuyện lãng phí sức, lần này một chút sức nói chuyện cũng không có rồi.

Bạch Nguyên Phong cười cười trấn an tiểu nhị nói: “Thấy rõ chưa, chúng ta là người, thật sự là người. Chẳng qua ta rất buồn bực, tại sao ngươi phải hoài nghi chúng ta là yêu ma quỷ quái, chẳng lẽ, ngươi gặp rồi?”

Tiểu nhị hoảng thần, sau đó ngẩng đầu nhìn thấy công tử kia tươi cười ung dung sang trọng, nên buông lỏng ổn định tâm thần nói: “Nhìn ba vị đều không phải là người địa phương, vẫn là khuyên các vị nhanh lên rời đi tiệm chúng ta thôi.”

“Hả? Làm sao vậy?”

Mặt tiểu nhị lộ vẻ khó khăn mà nói: “Trong phòng bếp tiệm chúng ta, có một con Thần Thú đi vào, nói là Thần Thú cũng chỉ là cách nói kính trọng, ta xem chừng chính là một con yêu tinh! Hiện tại đầu bếp của chúng ta cũng bị nhốt ở bên trong, chương quỹ cũng bị hù dọa mà bệnh, mời mấy đạo sĩ đang ở hậu viện làm phép. Mấy vị rời đi nhanh lên, ta đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc đóng cửa sau đó nhanh lên về nhà đấy.”

Ngón tay Lâm Phượng Âm chậm rãi gõ một cái ở trên mặt bàn, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạng, hình như thấy được một trò chơi rất vui hỏi: “Ngươi nói là, tại hậu viện?”

“Đúng vậy.” Tiểu nhị bò dậy nói.

“Này, dẫn chúng ta đi xem một chút đi.” Lâm Phượng Âm đứng dậy bước thong thả.

Sắc mặt tiểu nhị tái xanh, lập tức khoát tay: “Không được không được, ta muốn đóng cửa rồi rời đi!”

Một chân tiểu nhị mới vừa bước ra cửa còn đang lơ lửng trong không trung, bất thành lình đã bị một cây roi buộc lại rồi. Tư Đồ Tinh Nhi híp mắt cười hết sức dí dỏm nói: “Ta sẽ ném ngươi tới Hoa Châu đi hả?!”

Dứt lời đưa roi da ra, chân tiểu nhị bị roi trói làm hắn đứng không vững thẳng tấp ngã xuống đất, hoảng sợ kêu: “Cô nương tha mạng, cô nương tha mạng, tiểu nhân liền mang các người đi, mang các người đi...”

Hậu viện rất rộng rãi, nhìn ra được cuộc sống của chương quỹ hết sức xa xỉ, đình đài lầu các biệt viện hành lang, bất luận là trang hoàng hay là diện tích cũng gần đuổi kịp biệt viện của Bạch Nguyên Phong ở Định Châu.

Đi một lát liền nghe được từng trận âm thanh huyền ảo, tiếng đồng la còn kèm theo tiếng người, giống như đang đọc chú ngữ gì đó.

Tiểu nhị đi ở phía sau ba người, không dám đi đầu phía trước.

Rót cuộc đi tới hậu viện, chỉ thấy nơi này bốn phía đều bày lên cái bàn, trên bàn phủ lên vải vàng, trên vải vàng để một chút trái cây và hương đàn, một người mặc áo bào đạo sĩ cầm phát trần ở chính giữa huơ tay múa chân. Tiểu Đạo Sĩ ngồi trên chiếu chu vi vòng quanh cũng nhắm chặt mắt ra vẻ tự đắc đọc đi đọc lại gì đó.

Bạch Nguyên Phong chịu sự hun đúc của tổ tông, luôn luôn là người theo thuyết vô thân, không khỏi xì mũi coi thường đối với cảnh tượng này: “Nếu như thực có một yêu ma quỷ quái quái rối, chỉ một bằng những người này mà cũng có thể hàng phục ư, không phải ở chỗ này ngồi chờ chết sao?”

Nghe nói như thế, một người trưởng giả trung niên đứng ở một bên quay đầu lại trừng hắn, nhưng khi ánh mắt chạm tới quanh thân của hắn, liền bị sự ung dung hoa quý thu phục, liền ngậm miệng không nói. Ngược lại tiểu nhị ngoài ý muốn phát hiện nhỏ giọng kêu: “Chương quỹ!”

Nam tử trung niên kia dò xét, lúc này mới thấy rõ tiểu nhị đang núp ở sau lưng ba vị khách lạ mặt, sau đó đi tới chỗ bọn hắn.

“Xảy ra chuyện gì? Mấy vị này...?”

Tiểu nhị giải thích: “Mấy vị này đến từ Hoa Châu, theo đường nhỏ Định Châu đến tiệm chúng ta ăn cơm.”

“Không phải nói đóng cửa sao, như thế nào lại mang khách nhân đến đây!” Chương quỹ có chút tức giận đưa tay muốn đánh hắn, tiểu nhị giật mình một cái vội vàng núp ở sau lưng Tư Đồ Tinh Nhi, hi vọng vị hiệp nữ này có thể chiếu cố hắn. Quả nhiên, quả đấm của chương quỹ mới vừa vươn ra liền bị Tư Đồ Tinh Nhi đánh trở về.

“Ôi chao.” Chương quỹ đứng lại: “Hiệp nữ tha mạng.”

Âm thanh đàu đờn gào thét quá lớn, thế cho nên đám đạo sĩ đang niệm kinh đều sững sốt sau đó ngừng lại.

“Cút hết đi, giả thần giả quỷ.” Bạch Nguyên Phong chê cười: “Lĩnh bạc rồi nhanh về nhà đi.”

Đám đạo sĩ bị vạch trần, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, chưởng quỹ hình như rất kinh ngạc, nhìn trái nhìn phải, không biết tình huống thế nào.

Chỉ nghe một tiếng tru lên, tất cả mọi người cả kinh, ngay cả đám đạo sĩ đang ngồi dưới đất cũng lăn bò dậy, luống cuống tay chân nhặt bạc lên bỏ chạy.

“Này này này! Các ngươi đừng lấy bạc của ta! Còn chưa có làm xong việc đâu!” Chưởng quỹ vừa gào thét vừa dậm chân, tức giận lại ho khan không thôi.

Ngược lại, Lâm Phượng Âm nghe được tiếng kêu trong phòng liền cau mày lại.

Tại sao, âm thanh này... giống Ma Diễn như vậy?

“Tình huống thế nào?” Một khi Lâm Phượng Âm nghiêm chỉnh nghiêm túc lên, có thể đem người hù chết, chưởng quỹ lập tức đứng lại, nhanh chóng báo cáo.

“Sáng sớm mở cửa buôn bán, những món ăn khách nhân gọi đã lâu cũng không thấy mang lên, ta liền tự mình đến phòng bếp thúc giục. Nhưng cửa phòng bếp mở toang hoác, bên trong nồi niêu chén bát đều bị vứt ra ngoài. Ta đi vào nhìn thử, các đầu bếp cũng đang chen chúc ở trong góc tường run run, một con chó lớn như vậy há miệng to như chậu máu đang muốn ăn bọn họ!”

Chưởng quỹ nói khoa trương, khoa tay múa chân miêu tả miệng của con chó kia, thậm chí lớn như một cái bánh xe vậy. Khó trách, bọn họ nói thấy Thần Thú muốn ăn thịt người?

“Ta đi xem một chút!” Tư Đồ Tinh Nhi quất roi trên mặt đất một cái nói: “Nhà ta cũng nuôi chó, ta cũng không tin có con chó lớn như vậy!”

Lâm Phượng Âm lại kéo nàng lại, cười nói: “Chưởng quỹ hình dung hơi khoa trương, nhưng mà ta lại nghĩ, con chó bên trong này nhất định còn lớn hơn ngươi.”

“À?” Tư Đồ Tinh Nhi không thể tin kêu la: “Làm sao có thể làm sao có thể, mở cửa nhanh ta muốn nhìn!” Nàng theo sát ở sau lưng Lâm Phượng Âm, rất là vui vẻ chạy tới.

Lâm Phượng Âm một cước đá văng cửa phòng, trước mắt nhoáng lên một cái, một bóng đen thối qua, hấn khom người chột lóe. Sau đó xoay người vòng chắc sau lưng Tư Đồ Tinh Nhi, mang theo nàng ở tại chỗ xoay một vòng, tránh đà bóng đen vọt tới.

Chưởng quỹ và tiểu nhị đột nhiên nhìn thấy một con chó lớn phá cửa kêu ngao một tiếng chạy ra ngoài, chân mềm nhũn ngồi dưới đất. Bạch Nguyên

Phong nhú nhú mày, lúc này mới thấy rõ con kia là một con chó lớn dũng mãnh.

“Ma Diễn?”

“Quả thật hình dáng rất giống với Ma Diễn!”

Bạch Nguyên Phong gặp qua Ma Diễn nhiều lần, thấy trong viện này lại sống sò sò một Ma Diễn khác không khỏi kinh ngạc: “Không ngờ thế gian này còn có một con chó thứ hai dũng mãnh như thần như thế!”

Tư Đồ Tinh Nhi còn nằm ở trong ngực Lâm Phượng Âm, nhô đầu ra nhìn, không khỏi ai nha kêu một tiếng nói: “Ôi trời ơi, thật là có chó lớn như vậy, ta lần đầu tiên nhìn thấy đó!”

Đại Cầu rất giống Ma Diễn đã ăn uống no đủ, đứng trong đình viện chọt ngao một tiếng, rung trời động đất chấn động màng nhĩ, nó lay động bộ lông màu đen toàn thân, sau đó nhìn chằm chằm bọn họ.

“Chỉ là, Ma Diễn là đực, nó là cái.” Chẳng biết từ lúc nào Bạch Nguyên Phong đã ngồi xổm người xuống, nghiêng đầu quan sát cấu tạo của nó, cười nói.

Lâm Phượng Âm lườm hằm một cái, sau đó buông ra Tư Đồ Tinh Nhi đi vào nhà.

Những thứ kia nôi chén... xác thực đều đã nát vụn, quả nhiên một mảnh lá rau cũng không còn nhất định là tất cả đều bị nó ăn sạch. Nhưng mấy người đầu bếp kia lại không thiếu một ai, trừ đi một người đang khóc ra còn lại cũng bị té xỉu bất tỉnh.

“Chó này, ta muốn rồi.” Bạch Nguyên Phong cười như tắm gió xuân, đứng lên vuốt áo khoác một cái như đã tính trước mà nói.

Lâm Phượng Âm cười nhạo một tiếng: “Loại chó ngao này luôn luôn đều là thuộc về Lâm gia ta, một con như thế hai con cũng như thế, cho dù có 100 con, tất cả đều là của Lâm gia.”

“Chắc chắn, Phượng Âm, ngươi quá ích kỷ, ta nuôi chó giống như là sủng vật, Lâm gia ngươi nuôi ra chính là đấu sĩ chịu chết, đương nhiên là nên cho ta.”

“Tốt, vậy hãy để cho chính nó chọn thôi.” Lâm Phượng Âm chấp tay sau lưng, cùng Bạch Nguyên Phong từ hai phương hướng từng bước một đi về hướng nó.

Con chó ngao kia có chút khó hiểu, nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác, vì vậy rộng to cảnh báo, chân trước cong chân sau đứng thẳng, cái đuôi chống đỡ chuẩn bị công kích.

“Đi theo ta, có ăn có uống có mỹ nữ, núi vàng núi bạc hưởng không hết, bất luận món đồ chơi trên trời dưới đất ngươi muốn có ta đều mua được, để ngươi trở thành Thần Khuyển duy nhất ở Bất Dạ Thành chỉ dưới một người trên vạn người!”

Bạch Nguyên phấn chấn bày tỏ đuổi theo cảm nghĩ con chó.

Lâm Phượng Âm lắc đầu một cái ôm bụng cười lăn lộn: “Ngươi cho rằng ngươi đang cầu hôn sao?” Sau đó hấn từ sau lưng đưa ra một cái tay đưa đến trước mặt đại cầu. Chó ngao ngửi ngửi, vậy mà ngưng tiếng kêu đem miếng gì đó màu trắng sữa nuốt vào, lại dịu dàng nức nở yêu cầu cho thêm một khối.

Nghẹn họng nhìn trân trời, ngay cả Bạch Nguyên Phong cũng tức giận toàn thân run rẩy, hô to: “Ngươi dụ ăn!”

Lâm Phượng Âm cười chói lợi, mắt híp thành một đường thẳng, dưới ánh mặt trời đặc biệt mê người, hấn khoan thai nói, giọng nói mang theo nghịch ngợm khiêu khích: “Có bản lãnh ngươi cũng tới đi, không ngờ nó và Ma Diễm thường thức giống nhau, Tiểu Tịch làm thịt bò khô quả thật nó chống lại không được.”

“Wow! Tiểu Tịch tỷ tỷ thật là lợi hại! Nguyên Phong ca ca mở quán cơm đây này cũng chống lại không được!” Tư Đồ Tinh Nhi vỗ tay thử đi tới, Lâm Phượng Âm sờ sờ đầu chó ngao nói: “Đi theo ta, về sau mỗi ngày đều có cái này ăn.”

Chó ngao đột nhiên ngoan ngoãn, đứng nghiêm ngay ngắn mặc cho Lâm Phượng Âm vuốt ve lông của nó.

“Hừ!” Bạch Nguyên Phong tức giận khẽ hừ, quay đầu hướng chương quỹ kêu: “Còn không cứu tinh mấy đầu bếp, đói chết!”

Chương quỹ mới vừa rời nhìn đến chiếc nhẫn trên ngón áp út của hấn, hoa văn phía trên chính là đại diện của Bất Dạ Thành. Mà vật kiện này chứng minh một thân phận, đương kim trên đời chỉ có duy nhất một người tổng chương quỹ Bất Dạ Thành Bạch Nguyên Phong, vật chứng cũng đúng tên cũng đúng lên, 100% không thể sai rồi.

Rốt cuộc ăn được bữa trưa, nhưng ở trên bàn có thể nghe được chỉ có chương quỹ cùng Tư Đồ Tinh Nhi đối thoại. Có thể nhìn ra Bạch Nguyên Phong còn đang tức giận, còn có Lâm Phượng Âm và chó cưng mới Mộc Mộc thân thiết dựa vào nhau. Mộc Mộc, cái tên này mặc dù nghe thật tầm thường, nhưng là vì tức Bạch Nguyên Phong liền lấy chữ Lâm mở ra, để thời khắc rêu rao nó đã là một thành viên Lâm gia. (Lâm gia: chữ Lâm - 林 gồm 2 chữ 木 - Mộc ghép lại.)

Sau buổi cơm trưa, Bạch Nguyên Phong ôm một bụng tức giận rơi trên người chương quỹ, cho tới bây giờ hấn đều là ung dung hòa nhã thế nhưng cũng bộc phát ra một mặt nghiêm nghị như vậy. Ở trong phòng mạnh mẽ lên án sự thất trách chương quỹ một trận, sau đó lúc mở cửa đi ra vẫn hào hoa phong nhã nho nhã ung dung như cũ, cười nói: “Chúng ta tiếp tục gấp rút mà lên đường thôi.”

Đường nhỏ đám người đông đúc, Mộc Mộc liền bắt đắ dĩ núp ở trong xe ngựa, lúc không có người thì xuống xe chạy như điên sau mông ngựa. Con ngựa

thấy có chó dữ truy kích chạy càng thêm nhanh hết sức, chó ngoa kích phát tiềm năng con ngựa tùy ý chạy như điên. Nhưng trong xe ngựa làm dạ dày của ba người quần quai, Tư Đồ Tinh Nhi bảo vệ thân thể Lưu Y, nghĩ thầm có lẽ đã hiểu cảm thụ đi xe tàu lượn cao tốc Tiểu Tịch tỷ tỷ thường nói là cái tư vị gì.

Chương 87

Ngoài Ý Muốn Trên Đường Đi Gặp Kẻ Thù Cũ (1)

Lúc ban đêm, rút cuộc ra khỏi Định Châu thành, bọn họ đang tiến về phía biên giới Định Châu.

Tàn tích Cổ Thành Nguyên Kim quốc bây giờ đã biến thành một Châu Thành khác, chẳng qua phong tục tập quán của người dân nơi này và Hoa Châu chênh lệch khá xa. Ở Hoa Châu, chung quanh có thể thấy được quán ăn và chỗ ăn chơi, mà nơi này lại theo thời gian biến hóa thành văn hóa tập trung.

Hiện tại Thánh quốc phần lớn văn hào thi nhân cũng nguyện ý tôn sùng đi tới nơi này tu tập, hiểu được tự nhiên học hỏi lẫn nhau. Điều mà họ gọi là, ăn no đủ biết lễ tiết, âm no đủ biết phẩm đức. Giống như là đại đa số người Trung Quốc cũng hướng tới Tây Tạng thần bí, mà ở đây người dân Thánh quốc ăn uống no đủ về sau thích nhất là địa phương ngắm cảnh du lịch.

Cho nên đó là lý do nơi này cũng không phát đạt, ngay cả hệ thống Bất Dạ Thành cả nước ở chỗ này cũng chỉ có ba nhà, là một phần ba Hoa Châu Diệu Châu Kỳ Châu.

“Ta không muốn ăn cơm của nhà ngươi nữa.” Tư Đồ Tinh Nhi cắn bánh nướng, cố gắng cắn một miếng lại phải nhai thật lâu mới có thể nuốt xuống.

Bạch Nguyên Phong liếc xéo nàng một cái, nghiêng đầu sang một bên, đưa tay vén rèm.

Một mùi thơm ngát nhẹ nhàng bay vào, Tư Đồ Tinh Nhi hét lớn một tiếng: “Dừng xe!”

Phu xe chột năm chặt dây cương, dọc theo đoạn đường này Tư Đồ Tinh Nhi náo loạn rất nhiều lần kêu dừng xe, hấn sớm đã thành thói quen, dần dần ngay cả kỹ xảo thắng xe cũng càng ngày càng trở nên thuần thục.

Tư Đồ Tinh Nhi lạnh lẽo xuống xe, chạy thẳng tới bên cạnh một quầy hàng. Là xe đẩy bán bánh bao của một lão nhân, lão nhân vừa nặn vừa chưng bánh bao, động tác thuần thục nhanh chóng, nhưng là, khách rất ít...

Chẳng lẽ đại gia bánh bao này ăn không ngon? Tư Đồ Tinh Nhi quan sát một cái bánh nhân thịt bên trong nồi, xem ra món ăn có thịt mới mẻ phong phú, cũng sẽ không đến nông nổi khó ăn như vậy chứ?

Lâm Phượng Âm và Bạch Nguyên Phong đi theo xuống xe ngựa, bọn họ cũng đói bụng. Nhưng nhìn đến cảnh tượng vắng vẻ cũng không khỏi có cùng nghi vấn giống như Tư Đồ Tinh Nhi. Người qua đường rôi rít quãng tới ánh mắt khác thường, một số người còn chỉ chỉ chỗ chỗ, thậm chí quãng tới ánh mắt đồng tình với bọn họ, còn dùng tay ra hiệu cho bọn họ đi nhanh lên.

Lão nhân bán bánh bao thở dài, ngẩng đầu lên, lúc này mới thấy rõ trên mặt lão lại có một vết sẹo thật sâu còn chưa vảy kết, hẳn là mới bị thương.

“Mấy vị là người bên ngoài tới sao?” Lão nhân gia hỏi, âm thanh có chút bất đắc dĩ cùng mệt mỏi.

“Đúng vậy, chúng ta từ Hoa Châu tới, muốn đi trung tâm tơ lụa.” Tư Đồ Tinh Nhi cười cười, chỉ vào bánh bao hỏi: “Chín chưa, cho ta mười cái.”

Lão nhân dừng một chút, cuối cùng than thở, sau đó đẩy nắp lại, đẩy xe muốn đi.

Tư Đồ Tinh Nhi choáng váng, liền vội vàng kéo bên kia chiếc xe: “Lão nhân gia, bánh bao của ta!”

Lão nhân lắc đầu một cái khoát khoát tay mà nói: “Ta không thể hại các người, không bán nữa, không bán nữa...”

“Hại chúng ta cái gì? Chẳng lẽ người hạ độc bánh trong bao sao?” Tư Đồ Tinh Nhi che miệng kinh ngạc hỏi.

Lão nhân gia sững sờ, vội vàng giải thích nói: “Không phải không phải, ta là người đàn ông hoàng, tuyệt đối sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý như vậy.”

“Làm sao vậy?” Tư Đồ Tinh Nhi theo thói quen từ Lâm Phượng Âm móc ra một ít bạc để lên bàn. Sau đó tự mình mở nắp vung, lúc nói chuyện đã cắn xuống một cái. Mùi thịt mềm mại dôi ra mỹ vị rau dưa mới mẻ, bánh bao này ăn ngon khó lường, tại sao một khách hàng cổ vũ cũng không có?

Ở dưới tình huống lão nhân gia trọn tròn hai mắt kinh ngạc không thôi, Tư Đồ Tinh Nhi thuận tay đưa cho Bạch Nguyên Phong và Lâm Phượng Âm mỗi người một cái bánh bao. Hai người này cũng thật sự rất đói bụng, cố gắng vẫn nhả gặm bánh bao, cũng khen không dứt miệng.

Nhưng mà ngay cả nửa cái bánh bao còn chưa có ăn xong, bốn phía phần phật lập tức xông lên một đồng người nặng nề vây quanh bọn họ lại rồi.

Hơn mười nam tử bị ối ăn mặc y phục gia đình trong tay cầm đao thương gây gộc, nhìn bọn họ giống như là nhìn thấy con mồi trong tay.

Lão nhân gia lão lệ tung hoành, cúi người xuống bái lạy bọn họ. Bạch Nguyên Phong lập tức đỡ lão dậy, trong miệng Tư Đồ Tinh Nhi còn nhai bánh bao, lẩm bẩm: “Nhìn ý tứ là muốn đánh nhau? Đợi ta ăn no trước bỏ sung thể lực rồi lại nói.”

Lâm Phượng Âm cũng không ngừng ăn tiếp một cái bánh bao, tà nghề nhìn những gia đình dạng chó hình người, cười nhạo nói: “Cứ như vậy mà cũng gọi là đánh nhau? Nhà bình dân bách tính ngay cả như vậy cũng coi là chơi đùa đi? Bạch huynh?”

Bạch Nguyên Phong liếc hắt một cái nói: “Người trong võ lâm các ngươi suốt ngày đánh giết giết tự nhiên thấy nhưng không thể trách. Chỉ là nhìn dáng dấp bọn họ có chỗ nào là gia đình đại hộ, ừ, trên y phục còn thêu chữ Tần, ta nhớ rõ trong thành này có một người làm ăn gọi Tần Khang, dường như cùng ta có chút qua lại.”

Lão nhân gia ghen ngào nói: “Mấy ngày trước đây ta ở trên đường bán bánh bao, có người ăn bánh bao không trả tiền, ta đuổi theo hắn thì hắn liền phách tỳ tỳ đánh ta. Vết thương trên mặt này cũng chính là hắn dùng dao chém làm bị thương. Sau này ta mới biết hắn là cháu trai bà con xa của địa chủ Tần Khang. Bọn họ tuyên bố nếu ta ra ngoài bày quày liền đá thương tất cả khách của ta, đã có mấy người bị đám bọn chúng đánh, không còn có người nào dám mua bánh bao của ta nữa!”

Tư Đồ Tinh Nhi gật đầu một cái nói: “À, thì ra là bắt nạt người côn đồ lưu manh! Không giáo huấn không được, bánh bao ăn ngon như vậy không bán không phải quá tiếc rồi hả?”

Tư Đồ Tinh Nhi liếc mắt nhìn Lâm Phượng Âm, Lâm Phượng Âm hiểu ý cười yếu ớt nói: “Đối phó những người này còn phải để chúng ta tự mình ra tay ư, ngay cả thắng cũng thắng không hay, chỉ làm trò cười cho người trong thiên hạ.”

Hắn nhẹ nhàng vỗ tay ba tiếng, bỗng nhiên từ trong xe ngựa chui ra một con chó ngao, giống như là từ trời cao hạ xuống, những gia đình kia giật nảy mình liên tiếp lui về phía sau. Mọc Mọc làm động tác công kích, ngao một tiếng cũng đủ để cho những người đó sợ vỡ mật.

“Thế nào thế nào, thế nào lại như vậy!” Một người đàn ông từ trong đám người chen lấn đi vào. Người hết sức nhỏ gầy, bước đi giống như ngựa trời trái uồn éo phải vắn vẹo, hai bên mép là hai chòm râu nhỏ, cái mũi che giữa lông mày, mắt nhỏ giống như là cầm dao kéo ra một cái khe hở, hết sức bí ối. Hắn vỗ bốp một chưởng lên đầu gia đình bên cạnh kêu: “Không phải chỉ là một con chó ư, còn có thể ăn được người sao! Cút!” Tiếp theo đá một cước đẩy hắn đi lên phía trước, tên gia đình kia đứng không ổn định, giờ cây gậy liền hướng Tư Đồ Tinh Nhi vọt tới. Tinh Nhi cười ha hả, đem bánh bao ném một cái nhét vào trong miệng gia đình, sau đó cũng học nam nhân bí ối có chòm râu nhỏ đá hắn một cước, tên gia đình bay thẳng lại hướng vừa rồi. Mọc Mọc thấy nhân vật khả nghi xuất hiện lập tức sửa lên hai tiếng, sau đó thân thể bay lên không, gào một tiếng xô ngã tên gia đình xuống đất.

Hắn run một cái, cây gậy trong tay rơi trên mặt đất, nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Tư Đồ Tinh Nhi cười ha hả, lại cầm lên một cái bánh bao mới nói: “Bánh bao ăn thật ngon, đáng tiếc đáng tiếc.” Sau đó lại ăn tiếp.

Có vết xe đổ, những người khác càng không dám tiến lên, bọn họ đều nhìn rõ ràng con chó lớn uy lực này, hành động cường tráng khỏe mạnh, răng nanh sắc bén bén nhọn, đoán chừng đồng thời đối phó với mười mấy người cũng không thành vấn đề.

Con người nam nhân có chòm râu nhỏ xoay vòng vòng giống như là con chuột, nhặt lên đại đao ở gần đó run rẩy hô: “Đi, chém chó kia kéo về hầm cách thủy thật ngon cho ta! Nếu không ta liền đem vợ con các người cũng hầm cho chó ăn!”

Những gia đình kia lập tức hoảng hồn, gian nan nện bước bước đi về phía trước, ôm quyết tâm phải chết phát động hỗn loạn đọ sức cùng một con chó ngao. Có lẽ là bọn gia đình ý chí cầu sinh quá mạnh mẽ, dọc đường Mộc Mộc cũng đói bụng lúc đến còn chưa kịp lấp đầy bụng, vì vậy Tư Đồ Tinh Nhi vừa đưa cho nó bánh bao thịt, vừa chỉ huy Mộc Mộc dọa lui kẻ địch.

“Ha ha, chơi thật vui chơi thật vui, Mộc Mộc bên trái! Nhìn bên phải, có một cây gậy! A phía sau! Người nam kia mới vừa rồi bị người cắn lỗ tai!” Tư Đồ Tinh Nhi vừa cười vừa kêu la, nàng kéo lên không khí sung sướng, ngay cả lão nhân gia cũng ngưng oán trách, vui tai vui mắt nhìn trận ác đấu khàn trương này. Những khán giả núp ở phía sau nhà quan sát cũng toát mồ hôi đầm dề, trong nháy mắt lơ đãng bắt được gia đình chạy trốn thì ném hột gà thú vị lá cải trắng.

Cuối cùng, trong quá trình một con chó ngao vừa chơi vừa chiến đấu đã cắn hơn mười tên gia đình ngã xuống đất không dậy nổi, những thứ đao thương gậy gộc đã sớm không biết vút đi nơi nào rồi. Chính nó cũng hết sức kiêu ngạo, ngoắc ngoắc cái đuôi trở lại bên cạnh Lâm Phượng Âm một lần nữa, Lâm Phượng Âm móc ra một khối phô mai đưa cho nó làm phần thưởng. Dĩ nhiên, trong lúc xem cuộc chiến, Bạch Nguyên Phong và Lâm Phượng Âm chưa bao giờ ăn quán ven đường - một người lấy tới một cái ghế, từ quầy hàng bên cạnh thuận tay lấy tới hai bình rượu, cầm bánh bao thịt lấp đầy bụng.

Nam nhân bị ối thấy tình thế bất lợi cho chính mình thì nhanh chân mà bỏ chạy, Tư Đồ Tinh Nhi dùng dây buộc lại thân thể gầy nhỏ của hắn lôi kéo đến trước mặt. Sau đó một cước đạp đày quần hắn, lập tức sắc mặt hắn xanh mét té quỵ xuống đất, ôm lấy bụng dưới nói không ra lời.

“Tiểu Tịch tỷ tỷ dạy diệu kế tuyệt sát đối phó với lưu manh thật là hay nha!” Tư Đồ Tinh Nhi vui mừng vỗ tay.

Lâm Phượng Âm bắt đắc dĩ cười lắc đầu, Bạch Nguyên Phong nhàn nhạt liếc nhìn tên râu mép hỏi: “Người chính là cháu của Tần Khang?”

“Người... Người biết cữu cữu (cậu) của ta... cữu cữu ta là lớn nhất nơi này, địa chủ lớn nhất! Các người chọc ta... Chính là chọc hắn! Ta, hiện tại thả ta, ta liền không truy cứu!”

“Ta nhỏ vào!” Tư Đồ Tinh Nhi phun một bãi nước miếng trên mặt hắn, cảm thấy có chút bất nhã nên không tiếp tục phun cái thứ hai.

Bạch Nguyên Phong đứng lên đi tới trước mặt hắn, trên cao nhìn xuống nhìn hắn nói: “Ta không giết người không phạt người, trở về nói cho Tần Khang, Bạch Nguyên Phong, tới đây, ừ, ở trong khách điếm này, ta ở nơi này.” Hắn tự tay chỉ chỉ khách điếm sau lưng, cười nhạo nhạo nhần nhần.

Tiểu Hồ Tử (tên râu mép) cảm thấy cái tên này hết sức quen thuộc, nhưng vội vàng chạy trở về Tần gia báo cho cữu cữu của mình. Lúc này mới nhớ tới Bạch Nguyên Phong này là ai, không phải là cữu cữu cả ngày chửi mắng giắt trên khoe miệng Bất Dạ Thành tổng chương quỹ sao?

“Cậu, cái tên họ Bạch quả thật chính là khi để Tần gia ta không người nào mà!” Tiểu Hồ Tử nháy mắt ra hiệu ở trong sảnh đường đi đi lại lại, huơ tay múa chân miêu tả cảnh ngộ bi thảm gặp phải hôm nay ở trên chợ.

Tần Khang vỗ mạnh lên bàn một cái, tức giận đến chòm râu cũng phải bay lên. Tần Khang năm nay năm mươi hai tuổi, bụng phệ eo thô chân ngắn, cầm đôi đũa thịt cơ hồ không nhìn ra có cỏ. Muốn nói cùng Bạch gia rồi rầm còn phải nói đến một đoạn chuyện cũ từ ba năm trước đây.

Khi đó Tần Khang chỉ là kẻ tiểu nhân tay trắng dựng nghiệp, nhưng luôn luôn hết ăn lại nằm chính hắn lại cố gắng tìm kiếm phương pháp kiếm tiền, nghe người khác nói làm chương quỹ Bất Dạ Thành cả đời ăn mặc không lo tiền tài cuộn cuộn. Vì vậy nghe nói chi nhánh Bất Dạ Thành đang tuyển người hắn liền chạy tới, không ngờ nộp đơn cho Bạch Nguyên Phong làm chuyện quỹ dị không hợp với lẽ thường, lần đầu tiên gặp mặt đã nói lòng dạ hắn bất chánh vì vậy không nhận, cứ thế để cho hắn tới làm chương quỹ cho đối diện là Lưu gia.

Từ đó về sau hắn liền dốc lòng cố chấp phải làm một kẻ có tiền, một ngày tốt, tổ phụ để lại một mảnh đất đai bởi vì ngành du lịch phát đạt mà nên, bởi vậy cũng tăng giá trị không ít. Hắn chỉ bán một nửa đất đai liền trong một đêm trở thành phú hào có thể đếm được trên đầu ngón tay ở trong trấn nhỏ này. Dĩ nhiên, còn là trước sau vẫn thấp hơn danh hiệu chương quỹ Bất Dạ Thành, điều này làm cho hắn nhớ tới năm đó gặp phải cự tuyệt lúng túng và khó chịu. Thế cho nên mỗi ngày đều phải đọc Kinh niệm Phật bái lạy hết tài thần sau đó mới nguyên rửa Bạch Nguyên Phong nửa canh giờ.

Không ngờ thế nhưng hắn tới nơi này, ngày đầu tiên liền hưởng quyền lợi của hắn khiêu chiến, thù này không báo không phải là quân tử!

Lại nói cái cộc thù hận cũ này đến trong miệng Bạch Nguyên Phong trình bày và phân tích ra lại là một tầng đáng vẻ khác.

Ba người đang ngồi ở khách sạn, bên trên một cái bàn ăn đang bày thức ăn tinh xảo, bên cạnh còn có một túi lớn bánh bao mà lão nhân bán bánh bao tỏ vẻ cảm tạ đưa tới.

Tư Đồ Tinh Nhi nâng má nghi ngờ hỏi Bạch Nguyên Phong đang ngồi ở bên trái: “Năm đó tại sao ngươi nhìn một cái liền không chấp nhận hẳn vậy?”

Bạch Nguyên Phong nhàn nhạt quăng cho nàng một cái liếc mắt nói: “Ta chưa bao giờ sẽ bởi vì nhìn diện mạo một người không vừa mắt mà coi thường năng lực của hắn. Giống như Phượng Âm huynh, diện mạo của hắn ta cũng không thích, nhưng ta vẫn cùng hắn làm bằng hữu, thật ra thì ta là loại người rất rộng lượng.”

Bên cạnh Lâm Phượng Âm đang uống trà thiếu chút nữa phun ra ngoài, nhưng miễn cưỡng nuốt xuống sau đó cười nói: “Dĩ nhiên dĩ nhiên, chỉ là Bạch huynh có một chút cùng ta là giống nhau, đó chính là phong lưu và đa tình, ta nghĩ, chuyện này cùng một cô nương xinh đẹp có liên quan gì chứ?”

Bạch Nguyên Phong quay lại cười một tiếng lấy trà thay rượu cung kính nói: “Người hiểu ta không phải là Phượng Âm huynh thì không còn ai nữa. Năm đó không phải là bộ dáng Tần Khang làm ta chán ghét, mà chính là nhi nữ Lưu gia ở đối diện thật sự hết sức động lòng người, vì theo đuổi nàng tự nhiên muốn lấy lòng phụ thân của nàng.”

Tư Đồ Tinh Nhi bừng tỉnh hiểu ra nói: “Ồ! Thì ra là người xem trọng khuê nữ người ta, vì để lấy lòng nhạc phụ tương lai cho nên đi quan hệ! Hừ, Nguyên Phong ca ca cũng bị ối!”

Nàng chột bĩu bĩu môi hỏi: “Vậy Lưu gia tiểu thư đâu? Đến nay huynh vẫn độc thân, chính là không có cưới được?”

Bạch Nguyên Phong cười lắc đầu nói: “Ai ngờ Lưu gia và Tần gia quan hệ thân mật như thế, Lưu gia tiểu thư bị Tần Khang cưới đi, bây giờ là chánh phòng phu nhân của hắn.” (chánh phòng phu nhân: vợ cả)

Chuyện này chính là quý thần khiến xui như vậy, Bạch Nguyên Phong và Tần Khang liền kết oán. Sau đó hiện tại nhân quả báo ứng, ba năm sau rốt cuộc bắt đầu nhắc lại nợ cũ.

Chương 88

Ngoài Ý Muốn Trên Đường Đi Gặp Kẻ Thù Cũ (2)

Lâm Phượng Âm cho là chuyện này thích hợp giải hòa không thích hợp tranh đấu gay gắt, Bạch Nguyên Phong đối với mình đã từng khắp nơi lưu tình bày tỏ thịnh nộ, Tư Đồ Tinh Nhi lại tự nguyện đem mình làm sứ giả, quyết định dò thám Tần gia rồi đàm phán.

Trước khi đi Bạch Nguyên Phong nói: “Ta nhượng bộ tối đa là đem một chi nhánh Bất Dạ Thành giao cho hắn quản lý, cũng không thể để cho ta đem toàn bộ tư sản tất cả đều cho hắn chứ?”

Tư Đồ Tinh Nhi dưới sự chỉ đạo của Lâm Phượng Âm mặc xong nam trang, Lâm Phượng Âm có chút mất hồn, nhìn khuôn mặt nàng xuất khí rục rờ, chột nhớ tới Tiểu Tịch mất tích đã lâu.

Một buổi sáng tinh mơ, gà vừa gáy, sắc trời còn chưa hoàn toàn sáng trong.

Tư Đồ Tinh Nhi một người một ngựa đứng ở ngoài cửa lớn Tần gia gõ cửa, nam nhân bị ối từ cửa trong khe hở lộ mắt nhìn ra bên ngoài, Tư Đồ Tinh Nhi cũng trợn to hai mắt nghênh đón. Mắt lớn trừng mắt nhỏ, lúc này Tiểu Hồ Tử mới nhớ tới nữ giả nam trang này người là người nào, kết quả là mạnh mẽ chột then cửa, vừa nhảy vừa búng chạy vào trong nhà.

Tần Khang mới vừa rời giường, đang để Lưu nương tử hầu hạ thay quần áo, Tiểu Hồ Tử gõ cửa âm âm hô to: “Người của Bạch Nguyên Phong đến đập quán rồi!”

Lưu nương tử cột cúc áo cho Tần Khang, càng ngày càng cảm thấy cái tên Bạch Nguyên Phong này quen tai vô cùng, lúc này mới nhanh trí nhớ tới, kinh ngạc hỏi: “Lão gia, đó là tổng chương quỹ Bất Dạ Thành Bạch Nguyên Phong hả?”

Bụng dạ hẹp hòi của Tần Khang lại tái phát, liếc xéo nàng ta một cái nói: “Còn nhớ hả?”

Lưu nương tử có chút bất ngờ tận tình khuyên bảo: “Ta... ta chỉ là... Lão gia, chuyện này qua đã lâu như vậy, ngài cần gì lại tức giận nữa chứ.”

Tần Khang hất tay của nàng ra hừ một tiếng nói: “Nhớ ngày đó nếu để cho ta làm chương quỹ Bất Dạ Thành, tòa nhà của chúng ta cũng sẽ không nhỏ như vậy! Người biết Bạch Nguyên Phong có bao nhiêu tiền không, đó là người căn bản không tưởng tượng ra, ngay cả quốc khố cũng không bằng của cải phong phú của nhà hắn!”

Tần Khang sập cửa đi ra ngoài, Lưu nương tử hơi mím môi, màu sắc đôi mắt u buồn, than nhẹ một tiếng, một mình đi tới bàn trang điểm mở ra hộp trang sức. Trong đó có một cái hộp tử kim nhỏ nhỏ tinh xảo, bên trong có một khối tơ lụa màu vàng tầng tầng bao bọc một con dấu, chuyện cũ hiện lên trước mắt...

Một năm trước, phụ thân đem con dấu chương quỹ Bất Dạ Thành giao cho nàng, chỉ mong nàng có thể nhắc nhở Tần Khang biết tiến thủ, sớm ngày rèn luyện để tiếp nhận chương quỹ Bất Dạ Thành. Nhưng, từ đầu đến cuối nàng không có nói với phu quân mình, bởi vì trong lòng Tần Khang vẫn tích tụ oán hận, đối với quyền quản lý Bất Dạ Thành như hổ rình mồi, nhưng mà hắn lại không có năng lực kia.

Lưu nương tử cầm con dấu trong lòng bàn tay, đi theo ra tiếp khách.

Tư Đồ Tinh Nhi đợi trong chốc lát vẫn là không thấy có ai ra mở cửa đón khách, vì vậy nàng đưa chân đập một đập, trong cửa lớn vừa đúng lúc có người mở cửa, nàng lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã nhào.

Sửa sang lại áo mũ, khom người hướng về phía trước mặt Tần Khang vừa xuất hiện, đang muốn nói chuyện Tiểu Hồ Tử đánh đòn phủ đầu mà nói: “Nói cho người biết, muốn phá hủy cái nhà này, trừ phi để cho Bạch Nguyên Phong dùng một núi vàng bạc cho, phải lớn như vậy!” Tiểu Hồ Tử chỉ chỉ một đội tỳ nữ đứng một bên đón khách, hơn mười người, chiếm cứ bảy tám khối gạch lớn.

Tư Đồ Tinh Nhi mắt nhìn thẳng lên trời, trong lòng thâm than những tên nhà quê này căn bản không hiểu tình thế, như vậy một tòa núi nhỏ vàng bạc (Tiểu Kim Sơn) như vậy ở trong tài sản Bạch Nguyên Phong chỉ là một sợi lông của chín trâu!

“Không thành vấn đề!” Tư Đồ Tinh Nhi cười giơ một tay lên, cho là mình đã đàm phán xong, đang muốn chào rời đi. Tần Khang lại đột nhiên chen miệng, đưa tay đẩy Tiểu Hồ Tử tới bên cạnh, hừ lạnh một tiếng nói: “Cho là Tần Khang ta dễ đuổi đi như vậy? Trở về nói cho chủ tử người biết, Tần Khang ta không phải là ăn mày, không dễ thỏa hiệp như vậy. Đây chính là ân oán ba năm, hấn một chút thành ý cũng không có, thế nào không tới cửa chịu đòn nhận tội! Người tới, tiền khách!”

Tư Đồ Tinh Nhi á khẩu không trả lời được, miệng há mở có thể bỏ vào một trái hồ đào, bị hơn mười người tỳ nữ xô đẩy đưa ra cửa chính, cho đến khi cửa chính đóng bùm... một tiếng nàng mới hoàn hồn, hung hăng dậm chân, ở trên đại môn phun vài ngụm nước miếng, sau đó cưỡi ngựa nghênh ngang rời đi.

“Ta cũng đoán được hấn nhất định là lòng tham không đáy, người như vậy... Ai...” Bạch Nguyên Phong châm nước trà, gật gù hả hê cảm thán.

Lâm Phụng Âm liếc xéo hấn một cái cười với Tư Đồ Tinh Nhi đầu đầy bụi đất nói: “Cái này cũng không trách người, Nguyên Phong ca ca của người ở lúc tuổi tác Tần Khang tốt nhất thì làm trẻ nãi tiền đồ người ta. Phải biết rằng, một người hận so yêu càng hiện dễ dàng phát sinh, cũng càng lâu dài hơn. Hôm nay Tần Khang đã sắp năm mươi tuổi rồi, bây giờ có được gia nghiệp chính là gia nghiệp hấn có trước lúc chết.” Hấn bấm ngón tay tính toán một chút nói: “Nếu như ban đầu hấn trở thành chương quỹ Bất Dạ Thành, hơn nữa nhà mình lại có đất đai, hôm nay có thể đã trở thành Nhất Thành Chi Chủ rồi.”

Hấn khẽ cười, ánh mắt Bạch Nguyên Phong hết sức sắc bén quăng tới, Tư Đồ Tinh Nhi cái hiểu cái không hỏi: “Vậy làm sao bây giờ, một tòa Kim Sơn hấn không vui, bằng không đổi thành hai tòa Kim Sơn? Mười tòa người cũng cho đi!”

Bạch Nguyên Phong than nhẹ một tiếng đứng dậy, lấy nhẫn trong tay xuống đưa cho Tư Đồ Tinh Nhi nói: “Hỏi Tần Khang một chút rốt cuộc muốn cái gì, sau đó cầm cái này đi ghi sổ bất cứ thứ gì đó ở Bất Dạ Thành, chỉ cần chương quỹ kia không chê nhiều thì người tùy ý lấy. A đúng rồi, ta còn có chuyện muốn thương lượng với thương lữ, tạm tiếp theo muốn đi trung tâm tơ lụa, đây mới là mục đích căn bản lần này ta lên đường.” Hấn ưu nhã cười nhạt, khẽ gật đầu ý bảo cảm tạ sau đó mở cửa rời đi.

Lâm Phượng Âm định cười ra tiếng, Tư Đồ Tinh Nhi nắm nhẫn tượng trưng thân phận chặc chặc nói: “Vật này sau khi ta dùng xong cũng không trả lại cho hấn, để cho hấn tới cầu xin ta, Phượng Âm ca ca, ta chính là đứng ở phía người.”

Lâm Phượng Âm theo thói quen sờ sờ đầu của nàng, vuốt vuốt tóc của nàng, cười một cái nói: “Thế nào cũng là bằng hữu cùng nhau đi tới, trước tiên đem chuyện này làm xong, nếu không chúng ta cũng không thể rời đi này.”

Lâm Phượng Âm và Tư Đồ Tinh Nhi chuẩn bị thích đáng đang muốn ra cửa, cửa khách sạn dừng lại một chiếc xe ngựa cao quý, rèm xe nhẹ nhàng vén lên, một vị phu nhân đoan trang được nha hoàn dìu đỡ đi xuống xe ngựa. Phu xe chỉ chỉ Lâm Phượng Âm và Tư Đồ Tinh Nhi nói: “Phu nhân, lần trước đánh ngã chúng ta, chính là bọn họ.”

Lưu nương tử phát phát tay để cho hấn lui ra, sau đó đi tới trước mặt Lâm Phượng Âm cung kính khẽ chào nói: “Tiểu nữ Tần thị bái kiến công tử.”

Môi Lâm Phượng Âm thâm thúy nhếch lên cười đáp lễ: “Tại hạ Hoa Châu Lâm Phượng Âm, vị này là xá muội Tư Đồ Tinh Nhi, ngài là tìm đến Bạch huynh đi, đi vào với ta.”

Lưu nương tử vội vàng khoát tay, nói không nên lời, từ trong tay áo lấy ra một cái hộp nói: “Xin đem cái này trả lại cho Bạch công tử giúp, một năm trước cha ta có ý định từ chức chức vụ chương quỹ Bất Dạ Thành. Hiện nay tất cả đều là do ta âm thầm xử lý, nhưng như vậy thủy chung không ổn, cho nên trả lại cho Bạch công tử thôi.”

Lâm Phượng Âm suy nghĩ một chút, đẩy cái hộp lui về nói: “Ta vốn định tới cửa nói xin lỗi, vốn không biết đoạn chuyện xưa này của các người, nhưng mà nếu đã như vậy, ta cũng không lại đi tới trong phủ làm phiền. Con dấu này ngài liền giao cho Tần Khang đi, chi nhánh của Bạch huynh nhiều như vậy, cho dù sập tiệm một cái cũng không cách nào rung chuyển căn cơ của hấn một chút nào. Bất luận Tần huynh là muốn thu vào hay là muốn kinh doanh, cũng do các người thôi. Chỉ là, ta cho phu nhân một đề nghị, tốt nhất đừng nói con dấu này đã sớm ở trong tay ngài, không bằng nói là chúng ta vô tình gặp được ở thị trấn, liền đem vật này tặng đi.”

Mặt Lưu nương tử lộ vẻ lúng túng, nhưng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, nàng thu hồi lại cái hộp, trước khi đi không ngừng liếc mắt nhìn khách điểm, từ biệt nói: “Vậy thì nhờ công tử chuyển lời, tiểu nữ cảm tạ Bạch công tử tặng.”

Chương 89

Thánh Nữ Cung Nghênh Đón Người Quen

Thiên Vân áp dụng phương thức truyền tin rất bí mật, nhưng vẫn chạy không khỏi ần sĩ nghiêm chỉnh huấn luyện. Nói là ần sĩ, nhưng kỳ thật cũng

không khác gì tình báo. Trải qua gây dựng lại cùng huấn luyện, Lâm gia đã huấn luyện được năm mươi tân sinh, bao gồm Lâm Thành Trác chững chạc, Lâm Đường Hoa cẩn thận, Lâm Phương Âm quý kẻ đa đoan.

Thiên Vân và Phùng Tích Viện ở phía xa Kỳ Châu thông qua con chim truyền tin, để cho Minh gia ban bố tin tức sẽ phải tương đối nhiều kỹ xảo chút. Cửa sau kỹ viện là một ngõ nhỏ ít có người qua lại, Thiên Vân đi qua hậu viện đúng lúc sẽ viết lên bùn đất trên mặt đất mệnh lệnh đơn giản. Mà người Minh gia đến xem xong sẽ xóa mờ đi tất cả dấu vết. Nếu không phải ẩn sĩ Lâm gia theo dõi suốt mười hai canh giờ (24h) cũng sẽ không phát hiện mỗi lần Thiên Vân đi dạo vườn hoa hoặc là thời điểm đi nhà xí sẽ đi qua cửa sau.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, chỉ còn chờ cơ hội. Lâm Thành Trác an bày xong một vở kịch hay, giống như là nhóm bài Tarot⁽¹⁾ ngăn nắp chỉnh tề, một khối sụp đổ thì những lá còn dư lại liền vòng vòng đan xen. Gia chủ Tứ tiểu gia đều ở đây dưới sự an bài chờ trong một gian sương phòng ở kỹ viện, bọn hắn cũng đều thông qua dịch dung rồi chia ra đi vào kỹ viện, không một người nào phát hiện. Chuyện hết sức căng thẳng, đã kéo ra mở màn biểu diễn.

Ba ngày trước, Lâm Thành Trác chặn tin Thiên Vân đưa cho Phùng Tích Viện, tay không bắt sống con chim, gỡ xuống tờ giấy dưới chân, trên đó viết: khi nào sẽ cùng? Rồi sau đó, nhận được thư hồi âm của Phùng Tích Viện, trên thư viết: mấy ngày sắp tới đến Kỳ Châu sẽ cùng. Lâm Thành Trác sai người bắt chước bút tích viết ra một cái khác tờ giấy thay thế đưa cho Thiên Vân: chuyện của ngươi và Minh lang ta đã biết, hai người các ngươi không cần trở lại Phùng gia.

Đoán chắc thời gian con chim mang thư bay trở về trong tay Thiên Vân, quả nhiên thấy được nét mặt dữ tợn tức giận của nàng ta.

“Phùng Tích Viện! Ngươi cho là sau khi ta vì ngươi làm việc rồi có thể tùy tiện vứt bỏ như phế vật ư, ngươi bắt nhân ta bắt nghĩa!” Nắm chặt tờ giấy ở trong lòng bàn tay, bùm... một tiếng đóng cửa sỏ.

Đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi Minh Chung Thư nhăn nhó lông mày hỏi: “Thế nào?”

Ánh mắt Thiên Vân lấp lóe, bùng lên cơn tức giận mà hô: “Phùng Tích Viện trục xuất chúng ta khỏi Phùng gia! Thì ra là nàng luôn biết quan hệ của chúng ta! Lần này lợi dụng chúng ta hoàn thành chuyện này xong sau đó chẳng ngó ngang gì tới một cước đá văng chúng ta! Hừ! Ta sẽ không để cho nàng đạt được, cho dù có chết, cũng phải bắt nàng cùng nhau xuống Địa ngục!”

Minh Chung Thư nghe nói chuyện lạc lối của mình đã bại lộ từ sớm liền luống cuống tay chân. Minh gia nhỏ nhỏ, lại còn cắt đứt quan hệ với Hoa Châu Lâm gia, trừ Phùng gia không còn chỗ nào có thể dựa vào. Nếu thật bị Phùng Tích Viện một tờ hư thư bỏ rơi, mặt mũi của mình hoàn toàn không còn, mặt

mũi gia tộc hoàn toàn không có, cho nên, nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cơn sóng dữ này.

Minh Chung Thư bắt đầu bồi rồi lên, lập tức từ trên tháp đứng lên vọt tới trước mặt Thiên Vân quát: “Ngươi dám!”

“Ta không dám?” Thiên Vân tà nghệ hần, hừ lạnh nói: “Ta còn có cái gì không dám, Phùng Tích Viện làm những chuyện này đối với ta còn nhẹ hơn nhiều đối với Tứ gia Gia chủ, bọn họ chết sáng khoái, một chiêu bị mất mạng, ngươi cho rằng hiện tại ta còn sống rất dễ dàng sao?”

Minh Chung Thư trợn mắt nhìn chăm chăm Thiên Vân, hai tay giữ chặt vai của nàng ta dường như muốn bóp vỡ xương bả vai của nàng ta, trợn mắt nhìn chăm chăm Thiên Vân hét: “Ngươi muốn chết có phải không, hiện tại ta liền giết chết ngươi!”

Cùng lúc đó, Minh lão gia đứng ở trong phòng cả người run rẩy, mồ hôi lạnh từ bên trán theo thái dương chảy xuống, tay chân lạnh lẽo. Gia chủ Tứ gia ngồi xung quanh ở trên ghế, trên mu bàn tay nổi gân xanh, đều muốn đem cái ghế trong tay tan thành phần vụn. Nhiều người nhìn trừng trừng, Minh lão gia cõi hồ khó xuống, đám người kia dưới sự hướng dẫn của Lâm Thành Trác tụ hợp ở phòng sát vách của Thiên Vân, vách tường đã sớm bị động tay động chân, có thể nghe rõ từng câu từng chữ vào trong tai.

Thiên Vân cảm giác bàn tay trên vai mình càng ngày càng dùng lực, nàng ta dùng ngón tay bầu lên mu bàn tay của Minh Chung Thư quát to: “Minh Chung Thư! Ngươi giết ta ngươi cũng chạy không được! Gia chủ Tứ gia đều là do Minh gia ngươi giết, cho dù ta không nói Lâm gia cũng sẽ tra được! Ngươi cho rằng giết chết ta rồi là có thể xong hết mọi chuyện hay sao?!”

Minh Chung Thư lại đột nhiên từ trong tay áo móc ra một cây chủy thủ, vươn thẳng đến cầm của nàng nói: “Giết chết ngươi rồi ta liền có thể trở về đến bên cạnh Tích Viện, lại có thể có Phùng gia bảo bọc! Chỉ cần ngươi chết, Tích Viện nhất định sẽ tha thứ ta, đừng nói Hoa Châu tứ tiểu gia, chỉ cần nàng muốn, ai ta cũng có thể giết, Phùng gia và Minh gia nhất định có thể tung hoành thiên hạ.”

Tuy Thiên Vân có võ công, nhưng chống không lại Minh Chung Thư đang giận dữ công tâm, hơi sức của hắn lớn đến kinh người, nắm cổ của nàng ta khó có thể nói được lời nào, thanh chủy thủ kia vạch một đường lên da trên cổ nàng ta. Nàng có thể cảm thấy máu toàn thân và mồ hôi đều ngưng kết ở chung một chỗ trên lưỡi đao lạnh lẽo.

Lâm Thành Trác lạnh nhạt ngồi trên ghế, Gia chủ Tứ gia buồn giận đan xen, rồi rít quăng ánh mắt căm hận rét lạnh lên Minh lão gia. Vốn Minh lão gia lo lắng sau khi tuổi già mới thoái ẩn giang hồ, nhưng nhi tử nói làm một chuyện cuối cùng tuyệt đối không có bất kỳ nguy hiểm nào, lại không có nghĩ tới sự

việc đã bại lộ còn đem chính mình ném vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Hắn quỳ phịch trên mặt đất, hai tay ôm đầu khóc rống thất thanh.

“Xin lỗi, xin lỗi các vị, đều là sai lầm của ta, ta không biết cách dạy con!” Minh lão gia khóc thất thanh.

Lâm Thành Trác liếc hắn một cái, lạnh giọng nói: “Chỉ là tội lỗi không biết dạy con thôi sao? Minh lão gia, ngài làm Hoa Châu đại Gia chủ mấy chục năm, lại làm ra chuyện mất hết tính người như thế, trời đất không tha.”

Gia chủ Tứ tiểu gia chỉ còn chờ một cơ hội này, lời nói của Lâm Thành Trác không thể nghi ngờ là cho bọn hắn ăn viên định tâm hoàn (thuốc an thần), cũng đang nhắc nhở bọn họ: Minh gia nhất định phải hủy, bọn họ có thể vì báo thù mà muốn làm gì thì làm.

Thay mặt Gia chủ Dung gia là một vị phụ nhân, nàng đã sớm khóc lóc không thành tiếng, lúc này bất chợt đứng, vọt ra khỏi cửa phòng, người khác cũng chạy theo sát, trước tiên chĩa lưỡi dao lên kẻ thù chân chính: Minh Chung Thu.

Minh lão gia trước sau vẫn quỳ trên mặt đất, gằn như ngất xỉu nói không ra lời, gia chủ Hà gia sai người trời gô hắn lại rồi mang đi ra ngoài điều phố thị chúng. Mà ở trong cái phòng bên cạnh, Minh Chung Thu bị bắt, Thiên Vân lại nhân cơ hội chạy trốn.

Thiên Vân chạy đi đương nhiên là do Lâm Thành Trác cố thả đi, hành động của Phùng Tích Viện làm người thân hận kẻ thù sung sướng, không bằng thả hổ về rừng, đợi cho Long Tranh Hồ Đấu, ngư ông đắc lợi.

Từ đó, lấy Hoa Châu Lâm gia cầm đầu trận doanh, lấy Diêu Châu Phùng gia dẫn đầu phe cánh bước đầu tạo thành. Thế lực của hai bên không ngừng mở rộng, phơi bày thế cục giương cung bạt kiếm, người trong võ lâm cũng lo sợ bất an, chỉ sợ vào sai trận doanh. Bởi vì Kỳ Châu Khúc gia và Lâm gia có chút gút mắc, Phùng Tích Viện thành công thuyết phục Khúc gia liên kết với Phùng gia. Mà bên kia Lâm Đường Hoa thanh thân để chịu nghỉ ngơi ở Kỳ châu Tư Đồ gia, bình thường giống như là đang ở Lâm gia, không nói một chữ tới chuyện kết minh.

Kỳ châu Tư Đồ gia.

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào song cửa sổ, mấy tỳ nữ bưng chậu đồng khăn lông bánh ngọt nước trà bay tới tấp hương tới khách nhân.

“Ta đi, hôm nay nên ta phục thị công tử thay quần áo rồi!” Một tỳ nữ trên mặt mang xuân sắc, mắt hạnh trong suốt, một tay bưng cái đĩa một tay xô đẩy tỳ nữ bên cạnh.

Tỳ nữ bên cạnh cũng không nhường cho, bĩu môi trừng mắt nhìn ta nàng nói: “Hôm qua chính là ta phục vụ Lâm công tử, Lâm công tử còn cười với ta, chứng minh hắn rất ưa thích ta đấy.”

Một đứa tỳ nữ khác lớn tiếng nhạo báng, gần như không đứng thẳng lên được nói: “Người tự cho mình là tốt, cũng không nhìn lại cái tư sắc của người một chút. Hơn nữa, Lâm công tử đối với người nào mà không cười, đối với người nào mà không phải là giống như gió xuân đáp lễ.”

Tỳ nữ ban đầu nói chuyện cấn cấn môi, chợt móc ra hai cái vòng tay từ trong tay áo nói: “Hai cái này ta để dành lương tháng thật lâu mới mua được, các người để cho cơ hội này cho ta, ba người chúng ta không thể để cho người khác thừa cơ. Các người xem mấy người phía sau một chút, vừa nhìn liền biết tâm tư bất chính!”

Nàng hướng phía sau nháy hai mắt, quả nhiên, trên đường rất nhiều tỳ nữ vội vàng vàng chạy tới, đều đang tới đưa quà tặng mình quý trọng.

Tư Đồ gia chủ ngồi ở trong chính sảnh, một bàn tay lơ lửng trên không trung không ngừng bấm đốt ngón tay. Thỉnh thoảng cau mày thật chặt, thỉnh thoảng nhẹ nhõm buông ra, thỉnh thoảng thở than một tiếng, thỉnh thoảng nghi ngờ nhìn trời suy tư, cuối cùng, rốt cuộc cười thản nhiên lắc đầu một cái nói: “Người trẻ tuổi, thế hệ này của chúng ta thật là già rồi, xem ra lần này không thể toàn thân mà lui rồi, số mệnh a...”

“Người đâu!” Tư Đồ gia chủ kêu một tiếng, thấy hồi lâu mà không có ai xuất hiện lại kêu một tiếng: “Người đâu!”

Một gia đình vội vàng vàng chạy tới, quỳ bùm xuống hỏi: “Lão gia có gì phân phó?”

Tư Đồ gia chủ giọng bất đắc dĩ hỏi: “Chẳng lẽ lại chạy hết tới phòng khách rồi?”

Gia đình cười một cái nói: “Lâm công tử sức quyền rũ thật là lớn, nha hoàn Tư Đồ gia chúng ta cũng bị hấp dẫn đi hết, cả ngày quăng mắt hòng phách, chắc chắc, cái này kêu là cười một tiếng nghiêng phòng khách đi!”

Tư Đồ gia chủ liếc hẩn một cái, nói: “Lúc không có chuyện gì làm thì đi học nhiều một chút, đừng đi ra để cho người ta chê cười, người học võ chúng ta cũng phải cần hiểu có chút học vấn, đi, đi mời Lâm công tử tới cho ta.”

Ánh nắng chiếu đầy trong phòng, gian phòng sáng rộng rãi lại chật chội rất nhiều oanh yến.

Một người nam tử, áo trắng thảng tuyết, tóc đen như suối tán lạc, gió nhẹ lay động, trong phòng thơm ngát hương mực. Vị công tử này giống như Tiên Nhân hạ phàm gian giống như không dính một hạt bụi, đi tới chỗ nào cũng giống như từng bước sinh lan, mang theo mùi thơm U Lan. Trong phòng trưng bày mấy bồn hoa lan nở rộ tư thái cao ngạo, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng càng lộ vẻ xa hoa lại không lãng phí, lạnh nhạt cũng không tầm thường, đều là Lâm Đường Hoa tùy thân mang theo. Cho dù xe ngựa một nhọc cũng sẽ không bị nhảm chán vượt qua chặn đường, chăm sóc hoa che chở hoa là yêu thích của hắn.

“Công tử... Xin, xin dừng... Này này này, là ta, tự... mình làm...” Một tỳ nữ ập ứng nói xong, chính là cô gái mới vừa rời dùng vòng tay mua được cơ hội lần này, thế nhưng lúc này đột nhiên biến thành nói lắp.

Lâm Đường Hoa vẫy ít nước trong lên cánh hoa lan, sau đó quay người lại, một nụ cười kia, giống như hoa nở trong nháy mắt, chỉ là hương hoa trong khoảnh khắc nhưng lại có thể bảo tồn vĩnh viễn ở trong ký ức. Một nụ cười kia khuynh quốc khuynh thành giống như thế gian không còn hắc ám có thể bao trùm lòng người, một nụ cười kia âm áp giống cỏ xanh như vạn trượng, một đóa Yên Vân (làn khói) tiêu tán ở trong không khí làm người ta trầm mê, lại tựa như một bầu rượu ngon lâu năm mùi thơm tự nhiên thấm vào ruột gan.

“Cám ơn.” Lâm Đường Hoa nhẹ giơ lên ngón tay ngọc, cầm lấy điềm tâm tỳ nữ đưa tới, chính là đáng về ăn uống cũng là hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Ngoài cửa âm thanh tỳ nữ hết sức huyền ảo, chen lấn đi vào bên trong cửa. Tỳ nữ bung cái đĩa ổn định lại tâm thần, hít sâu một hơi đang muốn biểu đạt tâm ý, chợt nghe một tiếng động, sau đó là một trận trầm mặc, theo sát là tiếng gõ cửa dồn dập, một giọng nam cất tiếng nói: “Lâm công tử, lão gia cho mời.”

Rốt cuộc đã tới, Lâm Đường Hoa cười nhạt, liếc mắt, ánh mặt trời âm áp tỏa vào tô vẽ vàng sáng trước mắt.

“Mùa xuân a...” Lâm Đường Hoa nhàn nhạt nói, sau đó hẩn lễ phép gật đầu một cái đối với tỳ nữ trước mặt, dịch bước rời đi. Chỉ còn lại tỳ nữ kia ngây ngốc ngay tại chỗ, bị nụ cười mê người này trộm đi ba hồn bảy phách.

Lâm Đường Hoa đi tới Tư Đồ gia bảy ngày rồi, từ đó đến nay một chữ cũng không nói đến chuyện kết minh. Bởi vì hẩn đoán khi Hoa Châu truyền đến tin tức, mà hẩn đang làm khách ở Tư Đồ gia Tư Đồ gia chủ khó mà hạ lệnh đuổi khách, cũng ngại ngừng mặt mũi giao tình nhiều năm cùng Lâm gia. Trong chốn võ lâm đã sớm phân hướng phe cánh, Tư Đồ gia cũng phải chọn một đối tượng ủng hộ. Điềm này không cần hẩn đi hao tổn miệng lưỡi mà nói, chỉ cần một ít thời gian chờ đợi xác định trở lại. Vì vậy trong bảy ngày này hẩn chỉ là thật sự đến làm khách, thỉnh thoảng cùng nhau ăn bữa cơm nói lời khách sáo việc nhà, thỉnh thoảng một mình ngắm hoa trợ giúp Tư Đồ gia thiết kế xử lý vườn hoa, chỉ bằng một dung nhan tuyệt thế liền đem lòng dạ trên dưới nữ quyến của Tư Đồ gia toàn bộ bắt đi.

“Hiền chất ngũ ngon giác không?” Tư Đồ gia chủ sai người dâng trà, sau đó nụ cười âm u thăm hỏi.

Lâm Đường Hoa uống một ngụm trà, cười nhạt gật đầu nói: “Rất tốt.”

Tư Đồ gia chủ lần đầu tiên cẩn thận quan sát “Hiền chất” này như vậy, nhìn tư thái hẩn tràn đầy tự tin tự nhiên, thế này mới ý thức được thì ra mình bản khoản suy nghĩ đã sớm ở trong dự liệu của hẩn. Không trách được lần này tới Tư Đồ gia làm khách một chút áp lực cũng không có. Hậu Sinh Khả Úy, hẩn không thể không thừa nhận mình đã già.

“Hoa Châu bên kia truyền đến tin tức nói, Lâm gia cùng Phùng gia đã chính thức tuyên chiến, đem địa vị võ lâm lần nữa phân chia. Đây là một cơ hội tốt, Tư Đồ gia tự nhiên toàn lực ủng hộ Lâm gia, hiền chất cần phải trở về hiệp trợ xử lý việc nhà rồi. Dù sao, chủ mẫu và Tam hiền chất không có ở đây, Lâm gia phải có nhiều chuẩn bị mới tốt.”

Lâm Đường Hoa cười một tiếng nói: “Phùng gia, chỉ bằng vào một người đại ca đủ ứng phó rồi. Thường nghe mẫu thân nói, thuật xử quỷ của Tư Đồ gia chủ coi là chính xác, lần này vẫn bồi tâm phục khẩu phục.” Hắn sớm biết bằng Tư Đồ gia biết bói quỷ nhất định sẽ biết tình cảnh Lâm gia phải đối mặt, mà những chuyện chủ mẫu mất tích Tam đệ đi ra ngoài này quả quyết không gạt được hắn, nhìn vẻ mặt Tư Đồ gia chủ một chút hốt hoảng thác loạn cũng không có, tất nhiên là đã tính ra được kết quả cuối cùng hoàn hảo.

Hắn rút cuộc, có thể an tâm rời đi, cho dù Lâm gia không có Lâm Đường Hoa, vẫn như cũ không tổn hao gì, người khác cũng không thay đổi được cái gì ở Lâm gia.

“Vây, thứ cho hiền chất nên rời đi rồi.”

Tư Đồ gia chủ gạt đầu một cái, sai người giúp một tay chuẩn bị xe ngựa, lúc Lâm Đường Hoa rời đi, Tư Đồ gia chủ chỉ nói một câu: “Mọi việc chớ cưỡng cầu, tất cả đều có ý trời.”

Bánh xe lộc cộc ngược hướng về Hoa Châu mà đi, nơi đó chính là con đường tiến về phía Bắc Hải Thánh nữ cung.

Bắc Hải Thánh nữ cung, một năm bốn mùa như mùa xuân, gió nhẹ ấm áp, không tuyết ít mưa, bốn phía là biển rộng bao quanh mênh mông, màu xanh dương sâu kín cùng trời chạm vào nhau.

Tiểu Tịch đi tới nơi này hơn nửa tháng, cuộc sống một ngày lại một ngày trôi qua chán đến chết.

Ngọc Hoàn dẫn nàng đến Thánh nữ cung sau liền biến mất không thấy, chỉ còn lại một người đang đông lạnh trong hầm băng, bốn phía đều là băng lạnh trong suốt, mùi mấy viên dạ minh châu vẩy quanh ở trên tảng băng phát ra ánh sáng ấm áp. Mà bên trong gian phòng cô tịch, chỉ có một nam tử đang hôn mê ở đây, không tiếng động nằm ở trên Hàn Băng ngàn năm, sắc mặt bình yên vô sự, nhưng, cũng không còn một chút sức sống.

Tiểu Tịch mặc áo lông thật dày, tầng tầng bao bọc nàng giống như là một cái bánh chưng thịt, tay bị nứt nẻ đông lạnh đỏ bưng. Hệ thống nấu nước nóng chảy vào hầm băng trong nháy mắt biến thành nước âm, nàng vội vã bung chấu đồng chạy đến bên giường Hàn Băng, vắt khô khăn lông bắt đầu công việc mỗi ngày phải làm, đó chính là, lau thân thể cho Thu Vô Cốt.

Vào giờ phút này Thu Vô Cốt không kiêu ngạo giống trong trí nhớ của nàng, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ, giống như cự người ngoài ngàn dặm. Hắn nhắm

mắt lại, lông mi rậm thon dài là đồ Tiểu Tịch thích táy máy nhất, giống như đang quan sát một đứa bé sơ sinh. Nàng dùng khăn lông ấm lau chùi sương lạnh trên mặt hắn, làn da của hắn trắng nõn trong suốt ấm áp, mang theo một tầng sắc đỏ nhàn nhạt. Nàng nâng tay của hắn lên, thật cẩn thận lau ngón tay của hắn, công việc này làm cực kỳ tỉ mỉ, thậm trọng đối đãi với cơ thể không có một chút sinh cơ nào. Không biết vì sao, ban đầu mới tới cũng chưa có sự sợ hãi khi đối mặt với người chết ấy, rõ ràng là một cỗ thi thể lại hoàn toàn không cảm thấy đáng sợ, ngược lại tạo thành thói quen mỗi ngày tâm sự trò chuyện với hắn.

“Người chừng nào thì tỉnh đây? Ta ngày hôm qua lại nằm mơ, mơ thấy huynh đệ Lâm gia tìm được ta... chúng ta cùng nhau chơi trốn tìm ở trong hoa viên đấy, ha ha, rất ngây thơ có phải hay không, nhưng người thích ta sẽ phải rất ngây thơ, ta không thích lời nói lạnh nhạt ngôn ngữ thành thực quái dị.” Tiểu Tịch dùng lược chải sơ qua tóc cho hắn, động tác nhẹ nhàng, nhưng mà, trên lược vẫn có không ít tóc quấn quanh.

“Người lại rụng tóc rồi, có phải nơi này quá lạnh rồi hay không hả? Nhưng đưa người đi ra người sẽ bị bệnh, còn sẽ có quạ đen và chim ưng ăn hết người. Ta không có võ công, sẽ không bảo vệ người được, bằng không, chúng ta dùng nước vo gạo và mè đen gội đầu có được hay không, ngày mai ta gội đầu tóc cho người.” Tiểu Tịch nói một chút trong lòng lại chua xót, hắn thật sự đã chết rồi, một chút nhịp tim cũng không có, chỉ là bằng vào những thứ thảo dược cổ quái kia mới có thể bảo trụ được cỗ thi thể này. Mỗi ngày tóc cũng sẽ rơi hơn mấy trăm ngàn sợi, giống như là cỏ khô mùa đông đột ngột bay lên từ mặt đất, chỉ cần một trận gió thổi lên lại không chịu được.

Bất tri bất giác, trong hốc mắt lại có hơi nước mờ mịt, trước mắt mê mê man man, nàng cời ra y phục của hắn chà lau thân thể cho hắn, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve con bướm bướm màu đen xám trên cánh tay hắn.

Nghe nói, trên cánh tay tộc nhân Thánh nữ tộc đều có một con bướm bướm giương cánh, mới đầu là màu bạc. Ngay sau khi lập gia đình sẽ biến thành màu tím, mà sau khi chết, sẽ biến thành màu đen xám khô cằn.

Mỗi ngày có hai hạng mục công việc dành cho Tiểu Tịch chính là phục vụ Cung chủ Thánh nữ cung Điệp Trang. Nàng luôn cảm thấy cái tên này quen tai vô cùng, giống như đã nghe qua ở nơi nào đó, nhưng thần kinh của nàng lại là rương lớn trí nhớ kém, đã sớm quên chuyện nghi ngờ này ra sau ót rồi. Sau khi đi ra hầm băng liền bắt đầu liên tục cời xuống một tầng một tầng áo khoác trên người mình, mặc trang phục mùa xuân, chạy đi hướng biệt viện Cung chủ.

“Ta tới đây ta tới đây!” Tiểu Tịch kêu, sau đó mở cửa chui vào, chạy thẳng tới bàn trang điểm.

Điệp Trang đang ngồi ở trước gương bàn trang điểm chăm sóc khuôn mặt của mình, tỉ mỉ quan sát góc nếp nhăn “U” một tiếng nói: “Mau tới, hôm nay ta còn chưa có đắp mặt nạ dưỡng da, còn nữa, ngày hôm qua người dạy cái kiểu

tóc kia cho nha hoàn nhưng mà bọn họ còn không có học được, cũng là người có vẻ thuận tay.” Âm thanh của nàng lười biếng và từ tính, không nhanh không chậm không hờn không giận nói, giống như tiếng nước chảy róc rách ngưng tụ yên tĩnh. Nếu không có danh hiệu “Cung chủ” đó, nàng cũng muốn hoài nghi người tên Điệp Trang có phải là người lãnh đạo có lòng dạ độc ác hay không.

Sau khi nàng đi tới trên đảo, rốt cuộc phát huy tác dụng làm đẹp của mình, nhất là chống lại nếp nhăn, tẩy đi tế bào da chết, làm trắng đẹp, còn có thường ngày nàng yêu thích thiết kế kiểu tóc, tỷ như đầu tóc kiểu nụ hoa đầu tóc kiểu đạo cô. Hiện tại người Bắc Hải Thánh nữ cung đồn đãi, cũng ba chân bốn cẳng đi tới phòng của nàng lãnh giáo một hai. Nhất là Điệp Trang này, tuổi đã gần bốn mươi, đặc biệt để ý dung mạo của mình, luôn để cho nàng phục vụ toàn bộ.

“Cung chủ, người không biết, cái mặt nạ này cũng không phải ngày ngày đều phải làm, làm quá thường xuyên đối với da cũng không tốt đâu, nhất là lòng trắng trứng, thời điểm nuôi dưỡng cũng sẽ có tác dụng phụ.” Tiểu Tịch cắt tỉa tóc của nàng, sau đó lén nhổ ra mấy cọng tóc màu bạc trắng vứt đi, nói tiếp: “Phương pháp tốt nhất để dưỡng dung nhan chính là tinh thần phải thoải mái, tâm tình tốt việc phiền lòng ít, mới là bí quyết trẻ tuổi. Ngài cả ngày việc phiền lòng nhiều như vậy, sầu lo quá nặng, trong lúc vô hình chính là tăng áp lực đối với cơ năng của thân thể đấy.”

Nàng đứng đối diện với gương, điều chỉnh độ cao xong, sau đó dùng dây trên bàn bắt đầu cuộn tóc, chọn lựa mấy cây trâm tinh xảo cắm trên tóc nàng ta.

Điệp Trang nhàn nhạt liếc nhìn nàng nói: “Lần trước người nói cái loại hoa đó, tìm được chưa?”

Tiểu Tịch gật đầu nói: “Ừ, trên đảo mặc dù ít, nhưng vẫn có, chẳng qua ta không dám đi hái, khắp nơi có độc vật, ta không phải là thân thể bách độc bất xâm.”

Điệp Trang nhẹ giọng cười cười mà nói: “Lát nữa lại để cho bọn họ dẫn người đi lấy, ta còn không biết móng tay cũng có thể nhuộm màu, màu đỏ, ta thích vô cùng.”

“Ừ.” Tiểu Tịch đáp lời, xem ra hôm nay tâm tình Điệp Trang rất tốt, nàng không khỏi cả gan hỏi thăm: “Cung chủ, Lâm gia, có động tĩnh gì không?”

Điệp Trang từ trong gương đồng liếc nàng một cái, sau đó đứng lên nói: “Nha đầu, bây giờ người đang ở Thánh nữ cung, đời này cũng sẽ ở Thánh nữ cung, Lâm gia cùng người có quan hệ gì.”

“Nhưng mà, ta chỉ là muốn biết bọn họ có bình an hay không... mà thôi...” Nàng dần dần cảm thanh.

“Ta biết rõ người và người Lâm gia có quan hệ không tầm thường, nhưng phải nhớ, nam tử thiên hạ đều phụ lòng phụ bạc, cho dù là người Lâm gia, cho dù đã từng thề non hẹn biển, người cho rằng cả đời cũng không đổi? Hừ.”

Tiểu Tịch gật đầu một cái đáp một tiếng “Oh.”

Trong lòng hết sức không ủng hộ lời Điệp Trang nói, từ lúc tiếp xúc lần đầu tiên nàng liền phát hiện nữ nhân này là một oán phụ không tin tình yêu. Dĩ nhiên, nàng còn có rất nhiều thói quen cùng tật xấu, tỷ như không cây rau thom và ớt xanh. Lâm Phụng Âm cũng ăn kiêng như thế, tỷ như nàng ta và Lâm Đường Hoa giống nhau cũng có tính thích sạch sẽ rất nghiêm trọng. Sau mỗi lần trang điểm xong ngay cả chút phấn rơi rớt ở trên bàn cũng sẽ dọn sạch, trên y phục không cho phép có một chút nếp nhăn. Tiểu Tịch hận không được tự mình phát minh sau đó sáng tạo ra một bàn là điện, nhớ ngày đó y phục Lâm Đường Hoa đều là bọn hạ nhân dùng cây gậy đánh đánh lên, nàng đã từng còn dùng sức phá vỡ vài món.

“Cung chủ.”

“Vào đi.” Điệp Trang mặc xong xiêm áo, đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế.

Một hầu gái duyên dáng che mặt lượn lờ đi tới, bả bả nói: “Cung chủ, có một nam tử đang trôi dạt đến trên đảo.”

“Còn phải tới hỏi ta sao, giết.”

“Nhưng...”

“Nhưng mà cái gì.” Điệp Trang trầm giọng hỏi.

“Nhưng là, người này là... Là đại sư huynh.”

Con mắt sắc của Điệp Trang sáng lên, giễu cợt hừ nhẹ một tiếng nói: “Là hẳn? A, mắt tích nhiều năm như vậy rốt cuộc chịu trở lại?”

“Hắn đang ở trên một thuyền cá, hình như là bị đầu sóng đẩy tới.”

Ghi chú:

1. Bài tarot: Bài Tarot gồm 78 lá bài và mỗi lá bài có mỗi hình ảnh khác nhau đại diện cho một biểu tượng nào đó. Giống như bất kỳ loại bài khác, bài tarot cũng phân ra bốn loại khác nhau giống như Bích, Cơ, Rô, Chuồn vậy. Ở bài Tarot chúng ta gọi nó là (Suits - Wands, Swords, Cups, Circles hay Pentacles) Trái tim, Kim cương, Bích và Câu lạc bộ, trong bài Tarot những loại đó được phân ra nhiều lá bài và được đặt tên theo nhóm như Cây đũa phép, thanh kiếm, ly tách, hình tròn hay Pentacles.

Chương 90

Chứng Bệnh Mau Quên Tuổi Còn Nhỏ

Hai tay Tiểu Tịch nâng lên lại để xuống, chân mày vừa khóa lại buông ra.

Khi người khác cũng xem xong nao nhiệt rồi tản đi, một mình nàng đi tản bộ ở trong rừng rậm trên đảo nhỏ, thật sự không nghĩ ra Độc Cô Úc đã xảy ra chuyện

gì. Nếu hấn là Đại Đệ Tử Thánh nữ cung, chẳng lẽ cũng là người xấu? Nhưng tại sao hấn phải đem Hồn Sinh Mộng Tử cho nàng đây? Hơn nữa, hấn hôn mê, chẳng lẽ trong nháy mắt kia là ảo giác của nàng?

Cái gì cũng nghĩ không thông, Tiểu Tịch bĩu bĩu môi, thật sự cảm thấy người trong Thánh nữ cung này đều là bệnh thần kinh, giống như là quái vật sống một mình rừng sâu núi thẳm, tính tình quái dị cử chỉ thần bí, rõ ràng là tù binh, lại cả ngày không ai trông coi, ngay cả một người có thể nói chuyện phiếm đùa giỡn cũng không có.

Buổi trưa, Tiểu Tịch bắt một con cá biển, dài chừng nửa cái chân vậy, nàng chán đến chết tự mình chuẩn bị ăn cơm dã ngoại, trên đất bằng bên bờ biển đốt lên một đống lửa, chuẩn bị tự mình thiêu nướng.

Hôm nay cảnh sắc tươi đẹp trời trong vạn dặm không có bóng mây, chỉ thấy trên đảo nhỏ Bắc Hải những đám mây đơn độc lượn lờ, một nữ tử vây quanh một đống lửa di chuyển tới lui, hai ngón tay còn không ngừng nắm cái gì đó vẩy vào con cá lớn cắm trên một nhánh cây, mùi thơm nồng đậm dần dần tràn ngập trong không khí.

Chợt, trong rừng cây có tiếng vang, thật giống như lá cây bị cái gì kích thích, lỗ tai Tiểu Tịch vừa động, nhưng trong lòng hết sức ổn định. Nếu như có người đặt chân tới Thánh nữ cung, người và động vật nơi này cũng đã sớm phát hiện, trừ phi theo dõi cuồn cuộn là một vợ.

Tiểu Tịch lắc lắc cái đầu, trong miệng còn ngâm nga tiểu khúc, xoay người lắc lư, dùng ánh mắt liếc nhìn vào trong rừng rậm lộ ra ngoài một góc áo, thì ra là hấn...

Tiểu Tịch ngồi thẳng lên, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, hấn nhất định là đến đòi sổ sách, mình chết không nhận là được.

“Người đi ra đi.” Tiểu Tịch giờ lên dao nhỏ cắt xong cá nướng nói: “Một con lớn như vậy, ăn không hết thật lãng phí nha.”

Trong rừng rậm một người cao lớn đứng thẳng, người sống lâu ở trên hòn đảo này sẽ biết, dưới đảo sóng triều di động là người Thánh nữ cung, trên đảo chỉ có loài bò sát thấp bé. Thỉnh thoảng xuất hiện một người ngắm cảnh giống như Tiểu Tịch thật sự là khó có được, mà nam tử cao lớn chính là “Hôn mê bất tỉnh” Độc Cô Úc.

Trên mặt Độc Cô Úc mang nụ cười, mắt cong cong giống như là trăng non, sắc mặt và sắc môi đều rất bình thường, không chút nào giống như là bệnh nhân sắp chết. Trong tay hấn cầm một hoa hồng mới tinh, màu sắc đỏ ngầu giống như là màu máu, gai hoa lệ cũng ghim không tới ngón tay của hấn. Hấn tiện tay ước lượng hoa hồng, từng bước từng bước cựa lờ phát phơ đi tới, nhưng mà ánh mắt lại là hết sức không có tiền đồ nhìn chăm chăm cá nướng thơm nức trong tay Tiểu Tịch.

“Muốn ăn sao?” Tiểu Tịch vu bà chỉ chỉ cá lớn thom ngát hương về phía hẳn hỏi.

Độc Cô Úc giống như ngu si gật đầu cười chói lọi.

Tiểu Tịch hướng dẫn mà nói: “VẬY... Ta cho ngươi ăn hết con cá này, nhưng mà ta lại có một điều kiện, như thế nào?”

“Ừ?” Hàm răng Độc Cô Úc trắng nõn ngậy thơ căn cành hoa hồng, không hợp thời nuốt ngụm nước miếng.

“Ngươi không tìm ta đòi ‘Hồn Sinh Mộng Tử’ ta liền cho ngươi ăn hết con cá này có được hay không?” Tiểu Tịch hướng dẫn từng bước nói.

Độc Cô Úc nhìn Tiểu Tịch một chút sau đó lại nhìn cá lớn một chút, trán định lắc đầu một cái nói: “Không được.”

Tiểu Tịch lão đảo một cái thiếu chút nữa té ngã xuống đất, cũng biết hẳn đến là muốn đòi sổ sách... Như thế này mà khó dây dưa, xem ra nàng phải sử dụng mấy Tuyệt Sát Kỹ sau: tử như một vốc chua cay chảy nước mắt, tử như uy lực mạnh mẽ vừa thấy...

Chợt Độc Cô Úc cười lên, ngồi xuống đất, nhặt lên chủy thủ Tiểu Tịch chuẩn bị dùng để “Uy hiếp” nói: “Con cá này lớn như vậy, một mình ta làm sao ăn hết được, ta muốn chúng ta cùng nhau ăn.” Hẳn ngửa đầu cười ánh mắt loan loan, thoát nhìn lại đơn thuần như vậy.

Tiểu Tịch đảo quanh con ngươi, đi tới bên cạnh hẳn ngồi xổm xuống, thử dò xét hỏi: “Ngươi không phải tìm ta muốn đòi Hồn Sinh Mộng Tử?”

“Cái gì gọi là Hồn Sinh Mộng Tử?” Độc Cô Úc cắn một cái thịt cá, sau đó không nói gì giờ ngón tay cái lên.

Tiểu Tịch ngây ngẩn cả người, sau đó đôi tay vòng thành một cái hình tròn, ra dấu hạt châu kia nói: “Tương tự như vậy, ừ, lớn như vậy, tròn trịa, Hồn Sinh Mộng Tử!”

Độc Cô Úc dùng một loại ánh mắt kỳ quái khác thường nhìn nàng, sau đó cười cười, một tay cầm cá một tay khác từ trong quần áo móc ra một đồng một đồng gì đó. Sau đó giống như là bắn bi ném xuống đất, lại là hạt châu có nhiều màu sắc khác nhau, dĩ nhiên, càng nhiều là dạ minh châu trong suốt cực lớn, còn có trân châu biển sâu, hoa hoa lệ lệ nằm một chỗ, khiến cho ánh mắt Tiểu Tịch trực tiếp sáng lên.

“Này này chuyện này...” Tiểu Tịch ngấm nghĩa một viên rồi lại một viên, vậy mà đều là trân châu mã não Phi Thúy thạch anh, quả thật chính là mở ngọc điểm cũng được.

“Ngươi muốn chính là những thứ này sao? Đều cho ngươi.” Độc Cô Úc lại cười rục rịch, mút lấy ngón tay, bắt đầu ăn cá nướng. Tiểu Tịch sững sờ nhìn xem hẳn, chợt nhớ tới nha hoàn có nói: Đại Sư Huỳnh hi nộ vô thường, cũng thường

không nhớ được mọi chuyện, gần như là tháng sau sẽ quên tất cả chuyện xảy ra một tháng trước.

Tiểu Tịch chỉ chỉ chính mình, sau đó nắm cổ áo của Độc Cô Úc hỏi: “Người biết Hồn Sinh Mộng Tử là vật gì không?”

“Hả? Không phải là một hạt châu? Ta trộm nhiều hạt châu, không biết người nói cái nào.”

“Đó chính là người đưa cho ta, người thật thật thật không nhớ rõ?” Tiểu Tịch ngừng một cái hỏi.

Độc Cô Úc cười bỏ tay của nàng qua một bên nói: “Chúng ta đã gặp qua sao?”

Tiểu Tịch nhất thời hóa đá, nhưng nhịp tim có một loại cảm giác hưng phấn tự nhiên sinh ra, người chủ nợ này thế nhưng quên mất người thiếu nợ, nàng đây chính là vận may mắn thuận lợi đó!

“Khụ khụ, chúng ta dĩ nhiên chưa từng thấy qua... Lúc ấy người muốn trộm hạt châu trong tay ta, nhưng mà ta lại không cho người trộm được.” Tiểu Tịch bắt đầu nói năng bừa bãi, dương dương tự đắc cười, sau đó to gan đoạt lấy cá nướng trong tay hắn hưng hăng cắn một cái.

Chân mày Độc Cô Úc nhất thời nhăn thành một đoàn, trong kẽ răng còn vương một cái xương cá nói: “Không thể nào, ta không thể nào có thời điểm thất thủ!”

Tiểu Tịch trừng mắt nhìn hắn nói: “Người bình thường dĩ nhiên không ngăn được người, nhưng mà ta lại không phải người bình thường à. Lúc người muốn trộm đồ của ta nhưng thất bại hoa rơi nước chảy, sau đó còn quỳ xuống dập đầu cho ta nói muốn bái ta làm thầy đấy.”

Độc Cô Úc há miệng, mắt không chớp nhìn chăm chăm Tiểu Tịch, bộ dạng rõ ràng cho thấy không hề tin.

Tiểu Tịch bị loại ánh mắt đó nhìn đến lông tơ dựng đứng, khoát tay nói: “Ặc, thật ra thì ta khoa trương một chút xíu á..., nhưng người thật không có trộm được đồ của ta, hơn nữa trước kia chúng ta quen biết, thực sự quen biết.”

“Oh.” Độc Cô Úc cúi đầu tiếp tục ăn nói: “Ta đây tháng này quen biết tháng sau cũng không biết.”

“Vậy người tại sao hướng ta nháy mắt?”

“Nháy mắt?”

“Mới vừa rồi lúc người hôn mê bị người khiêng đi đó, không phải nháy mắt với ta hay sao?”

“Nha...” Độc Cô Úc đột nhiên kéo dài âm thanh giống như tỉnh ngộ nói: “Mới vừa rồi cát bay vào mắt, ta liền chớp chớp, không có gì.”

Tiểu Tịch cảm giác đầu của mình bị sét đánh trúng, khiếp sợ nói không ra lời, mắt thấy đầu cá sắp bị hấn ra tay chiếm trước, Tiểu Tịch hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đưa ra ma trảo cướp đi đầu cá, sau đó giống như khoe khoang ở trước mặt hấn giờ giờ, sau đó dùng sao nhỏ cắt lấy mắt cá nhét vào trong miệng, nhai hai cái rồi nuốt xuống.

Lần này đến phiên Độc Cô Úc kinh hãi, buồn nôn đến ngừng nhai.

“Ta vốn là muốn đem đầu cá vứt bỏ...” Hấn nói quanh co nói.

“Người biết cái gì!” Tiểu Tịch lườm hấn một cái, sau đó lại đi khoét một mắt cá khác nói: “Đây chính là tinh hoa, ăn gì bổ nấy nghe nói qua chưa? Tại sao đôi mắt của ta sáng như tuyết như vậy, cũng là bởi vì ăn cá mắt, tại sao ta thông minh như vậy, BIN-GO! Cũng là bởi vì Ăn! Đầu! Cá!”

Lúc này Tiểu Tịch coi như là hoàn toàn để xuống phòng bị đối với Độc Cô Úc, nhưng Độc Cô Úc ăn uống no đủ lại bắt đầu động con mắt rồi.

Cái gì quên nàng là người nào, cái gì hạt cát bay vào mắt, vậy cũng là nói láo, đều là lấy lệ! Mặc dù trí nhớ của hấn rất kém cỏi, kém đến nỗi đầu óc một tháng tự động rửa sạch một lần, nhưng là hấn muốn ghi nhớ một người cũng không có dễ dàng quên mất như vậy!

Nữ tử này, từ lần đầu tiên gặp mặt đã để cho hấn cảm thấy không giống với bất cứ người nào khác, cũng giống như hấn thích nhất là con chim rất lớn, hết sức có linh tính. Mà hạt châu đưa cho nàng hấn thật sự không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ bộ dáng của nàng, không ngờ ở chỗ này lại có thể gặp, ánh mắt của hấn mới phải sáng rỡ như vậy. Đối với sự vật có cảm giác hứng thú hấn có thể đã gặp qua là không quên được, nhưng đối với chuyện hay vật nhàm chán có thể xem qua liền quên ngay.

“Làm sao người tới nơi này? Nghe nói người là Đại Sư Huynh, nhiều năm trước vẫn mất tích, bây giờ lại tự chui đầu vào lưới rồi hả?” Tiểu Tịch thận trọng nhạt xương cá nói, mắt to chớp nhìn hấn.

Độc Cô Úc ăn uống no đủ, vòng đôi tay gồi đầu ở trên bờ cát nằm phơi nắng nói: “Ta đi bắt cá, ở trên biển gặp bão táp liền bị bức trôi dạt đến nơi này.”

Nói láo! Hấn sẽ ngu như vậy? Độc Cô Úc hấn ở trên đời này là người vĩ đại nhất! Trở về Thánh nữ cung cũng chỉ là bởi vì chờ đợi người kia, hơn nữa hấn cũng muốn trở lại xem Sư đệ Thu Vô Cốt chết đi, thời điểm muốn đi bất cứ lúc nào cũng có thể đi, ai cũng không ngăn được hấn.

Nhưng giờ phút này Tiểu Tịch không biết suy nghĩ trong nội tâm của Độc Cô Úc, chỉ cho là hấn tinh thần thác loạn luôn làm một chút chuyện kỳ quái, lại hỏi: “Đúng rồi, chim gỗ của người đâu?”

“Tặng người.” Nhắc tới cái này Độc Cô Úc cắn răng nghiền lợi, hình như không có cam lòng.

“Tặng người... cái này cũng có thể đưa... Lớn như vậy, người bệnh thần kinh nào sẽ thu hả...” Tiểu Tịch lắc đầu một cái nhỏ giọng lầm bầm.

Nhưng Độc Cô Úc căn bản không có chú ý nghe nàng nói gì, còn đắm chìm trong sự kiện hai ngày trước bị người kia chặn đường kia, nói là cả đời này muốn sửa trị nhưng mà người không có biện pháp đối phó chỉ sợ cũng chính là hẳn.

“Lúc này người trở lại, có cái gì chơi vui phải không?” Tiểu Tịch trề miệng nói: “Ta thật nhàm chán.”

Độc Cô Úc sờ lên cằm, chột khê động nhanh trí, quay đầu bẻ gãy cành hoa hồng kẹp lên búi tóc của nàng, nói: “Chúng ta cùng nhau làm một việc đi, người có thể giúp ta!”

Rốt cuộc Tiểu Tịch chờ đến lúc nhiệm vụ có thể giải buồn bực tự nhiên hồi hộp, nhưng thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, Độc Cô Úc lại đối xử với nàng như lao động cường tráng, thế nhưng làm dân công miễn phí!

Độc Cô Úc muốn tái tạo lại một con chim gỗ khác, đây là một công trình rất cường đại, hẳn là thiết kế sư kiêm công tượng, mà nàng chính là tiểu tướng đồn củi. Ở dưới sự chỉ đạo của Độc Cô Úc chọn lựa cọc gỗ thích hợp đi đồn, sau đó đi thật xa vòng quanh hải đảo đưa qua cho hẳn, còn phải hoàn toàn đề cao cảnh giác đề phòng sinh vật có độc trên đảo, hết một ngày chính là kiệt sức vừa ngã đầu là ngủ ngay.

Nhưng mà, thật sự là cải thiện giấc ngủ, cuộc sống cũng phong phú, nên nàng cũng nhịn.

Rốt cuộc ba người Lâm Phượng Âm đã tới trung tâm tư lự, nơi này đã hiện ra cảnh tượng sa mạc. Khách sạn rất ít, người ở thưa thớt, khắp nơi đều là người kỳ trang dị phục (trang phục kì dị), ngoài đường phố dẹt thêu sau đó mua bán vải vóc.

Từ lúc đến nơi này Bạch Nguyên Phong liền bận tới mày tới mặt, dẫn mấy người thương lữ kia đi theo rốt cuộc có đất dựng võ, từng nhà thăm hỏi, chính hẳn cũng thường xuyên thể nghiệm và quan sát dân gian thu góp tình báo.

“Nguyên Phong ca ca quả nhiên là người kỳ tài buôn bán.” Tư Đồ Tinh Nhi ngồi ở ven đường cắn hạt dưa mới vừa mua được, ăn sạch một chén trước mặt đây vỏ hạt dưa.

Lâm Phượng Âm cười lắc lắc đầu, gấp một đũa thịt bò nói: “Mục đích chuyên công tác này của hẳn chính là ở đây, những tiểu thương này đều là kinh

doanh đơn lẻ, kiếm được đều là vốn nhỏ buôn bán. Từ xưa tới nay chưa từng có ai sẽ chạy xa như vậy đến đây thu thập kỹ thuật của bọn họ, hẳn nghĩ ở chỗ này thành lập một trung tâm tư lự, khiến cho thương hộ phân tán biến thành thống nhất quản lý.”

“Những người đó có nguyện ý không?” Tư Đồ Tinh Nhi nháy mắt hỏi.

Lâm Phượng Âm nghiêng khóe miệng cười một tiếng nói: “Người nhìn những lão nhân dẹt thêu kia một chút, tại sao tuổi đã cao còn phải ra mặt kiếm tiền? Còn không phải là bởi vì nghèo túng. Nơi này giao dịch đều là buôn bán nhỏ, người mua ra giá đều không cao, người bán tân tân khỏ khỏ một ngày cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng Bạch Nguyên Phong trả tiền công cao, có thể so với bọn họ kiếm được cao hơn gấp mấy lần.”

“Vậy Nguyên Phong ca ca không phải thua thiệt?”

“Thua thiệt? Hẳn sẽ làm làm ăn lỗ vốn? Dù là tin tưởng Lâm Phượng Âm ta cả đời không động vào nữ nhân cũng không cần tin tưởng hẳn sẽ làm nhà từ thiện.”

Tư Đồ Tinh Nhi bĩu bĩu môi, cười xấu xa nhìn Lâm Phượng Âm, nhỏ giọng nói: “Phượng âm ca ca, chúng ta đi hơn nửa tháng, người thật vẫn không có phiêu kỹ (chơi gái) ư!”

Sắc mặt của Lâm Phượng Âm trong nháy mắt có biến hóa, nhưng rất nhanh lại khôi phục thái độ tự nhiên bình thường, nói: “Mỗi ngày ngồi xe ngựa thật sự kiệt sức, người còn nhỏ, không hiểu được có số vận động là rất lãng phí thể lực.”

Mặt của Tư Đồ Tinh Nhi lập tức liền đỏ giống như là gấc chín, dẫn tới Lâm Phượng Âm cười to một hồi.